

РИЧАРД БРАЙТФИЙЛД ТАЙНАТА НА ПИРАМИДИТЕ

Превод от английски: Симеон Николов, 1992

chitanka.info

На Глори и Савитри

Храбри читателю!

Не чети тази книга като другите от началото до края. Нейните страници крият много и различни приключения, които те очакват в страната на пирамидите. От време на време, когато навлизаш все по-дълбоко в историята, ще ти се наложи да вземеш решение. Твоят избор може да те доведе до успех или да ти причини нещастие.

Приключенията и опасностите, през които ще минеш, са резултат от твоя избор. Ти отговаряш, защото избираш сам! След всеки избор следвай указанията, за да продължиш приключенията си във времето и пространството.

Мисли внимателно, преди да направиш крачка. Всеки твой избор може да бъде последен или пък да ти разкрие тайната на пирамидите.

Желая ти успех!

Авторът

Започни от **1**.

ЕПІЗОДИ

1

4

Един следобед, когато си почиваш след училище, по телефона ти се обажда твоя чичо Брус, блестящ учен и пътешественик.

— Току-що пристигам от Египет — казва той. — Трябва да си набавя нова екипировка, за да продължа моята изследователска работа в страната на пирамидите. Искаш ли да дойдеш с мен за няколко седмици?

Винаги си завиждала на Брус, който има навика да отскача до екзотични места в Близкия изток и цяла Азия. Понякога той изчезва за месеци. Не ти трябва много време за размисъл, за да се съгласиш.

Мини на [2](#).

Следващите няколко дни минават в трескава подготовка. Преди да се усетиш, ти и Брус вече летите с реактивен самолет на авиокомпанията TWA към Рим като първа крачка от пътуването ви до Кайро.

В самолета твоят чичо ти обяснява плана си да разположи специални уреди в залата под центъра на най-голямата пирамида на Гиза. Той се надява да изследва влиянието на пирамидите върху траекторията на космическите лъчи — лъчи, които пренасят от космоса частици с висока скорост и обикновено проникват дълбоко в почвата.

— Ако моята теория е вярна — казва той, — тези лъчи се концентрират от пирамидите за натрупване на неограничено количество енергия.

Докато Брус излага идеите си, забелязваш, че най-близкият до вас човек се опитва да чуе думите му. Според теб това е обикновено любопитство, но той изглежда твърде странен.

В Рим се качвате на египетски самолет. Поразява те факта, че виждаш същия човек от предишния полет на борда на самолета за Кайро.

— Когато пристигнем на летището, ще имам много работа — казва Брус. — Защо не минеш набързо през митницата и да вземеш такси до хотел „Звезда и полумесец“, където сме отседнали. Там ще те чака моята асистентка Андреа. Тя ще те настани в хотела, докато тук разтоварват от самолета нашата екипировка.

Веднага след кацането Брус отива на багажната площадка и те оставя сама в непозната страна. На всичко отгоре се появява чужденецът от самолета и ти подава малък къс хартия, навита на руло. След това се втурва към таксито, което чака пред сградата на летището.

Развиваш бързо бележката. На нея с червено мастило са надраскани думите: „ПАЗИ СЕ ОТ СФИНКСА“.

Ти си чувала за статуята на Сфинкса близо до пирамидите. Но защо трябва да се пазиш от него? През ума ти минава мисълта, че „сфинкс“ е кодова дума и няма нищо общо с истинския Сфинкс. Може би бележката е една безсмислена шега. От друга страна, тя може би ви предупреждава за сериозна опасност, надвиснала над теб и Брус.

Спомняш си времето, когато си почувствала нужда да слезеш от автобуса в родния си град, точно преди той да се блъсне в камион. Сега имаш предчувствието, че трябва да проследиш този човек.

Ако се опитваш да го проследиш, прехвърли се на [10](#).

Ако решиш, че е по-разумно да отидеш в хотел, мини на [3](#).

Трудно е да се предвиди в каква неприятност може да се забъркаш, ако просто тръгнеш след този тип, без всъщност да знаеш къде отиваш.

Мяташ багажа си на задната седалка на таксито.

— Хотел „Звезда и полумесец“ — казваш на шофьора.

Когато пристигаш. Андреа те чака във фойето. Тя ти помага да се регистрираш.

Пиколото настоява да носи чантата ти, макар че пътуваш с лек багаж. Когато излизаш от асансьора и тръгваш за стаята си, забелязваш, че леко откренатата врата се затваря при твоето приближаване. Може би причина за това е вятърът, но въздухът изглежда много застоял. Пък и след това предупреждение на летището не ти се иска да предизвикваш съдбата.

— Чакай малко! — казваш ти. — Не искам тази стая. Не ми харесва това място.

Пиколото изглежда сконфузен. Андреа е шокирана. Ти още не си имала възможност да й разкажеш за бележката.

— После ще ти обясня — казваш на Андреа. — Ей сега ще сляза във фойето и ще помоля да ми сменят стаята.

Ала чиновникът на рецепцията не иска да чуе и дума за това. Какво да правиш?

Ако решиш да го заплашиш, че ще отидеш в друг хотел, премини на [25](#).

Ако решиш, че само така ти се е сторило и оставиш служителя да те настани в предварително определената стая, прехвърли се на [28](#).

— Те могат да ни убият само с граната — казва Мохамед. — Хубаво нещо е тая лимузина, тя е бронирана.

Мохамед е включил полицейския предавател за двустранна връзка още в момента, когато ти си скочила в колата. Сега се чува съобщението, че полицията огражда мястото.

— Няма да хванат никого — казва Мохамед. — Тези терористи са изключителни професионалисти. След няколко минути те ще изчезнат в стария квартал на града.

Двата полицейски джипа пристигат почти веднага. Полицаяте се пръсват по цялата местност. Ти и Мохамед се прехвърляте в единия от джиповете и той тръгва с висока скорост и виеща сирена към вилата на инспектор Ахмед.

Прехвърли се на [24](#).

Най-подир Брус се съгласява да останеш за малко по-дълго.

— Но трябва да сме много внимателни — предупреждава той.

Никой от вас няма желание да се върне и да се наспи. Пускаш една бележка под вратата на Андреа и слизаш във фоайето. Макар че е ранно утро, малките улици на Кайро кипят от трескава дейност. На едно по-голямо кръстовище намиращ такси и поръчваш на шофьора да те закара в Гиза.

Когато пристигаш, един египетски приятел на чичо ти вече те очаква. Това е господин Хасан, египетският директор на Античното наследство. Хасан е първият човек, който е убедил чичо ти да дойде в Египет преди много години. Тримата гледате надолу в дълбокия кладенец, в който е скрит входът за пирамидата. Съвсем наблизко Сфинксът седи в своята поза, неподвластен на времето.

— Имахме една малка трудност при завършването на тунела — казва Хасан. — Работниците твърдят, че самият Сфинкс е проговорил, като им казал: „Пази се от Сфинкса“.

Премини на 46.

Шофьорът слиза от колата.

— Това е Мохамед — казва инспекторът, представяйки своя телохранител. — Наслаждавай се на забележителностите.

Мохамед те закарва до известните пирамиди в Гиза. Група туристи зяпат в основата на най-голямата от тях.

— Защо да не се присъединим към групата? — предлага Мохамед. — Това е най-безопасният път, ще получиш богата информация.

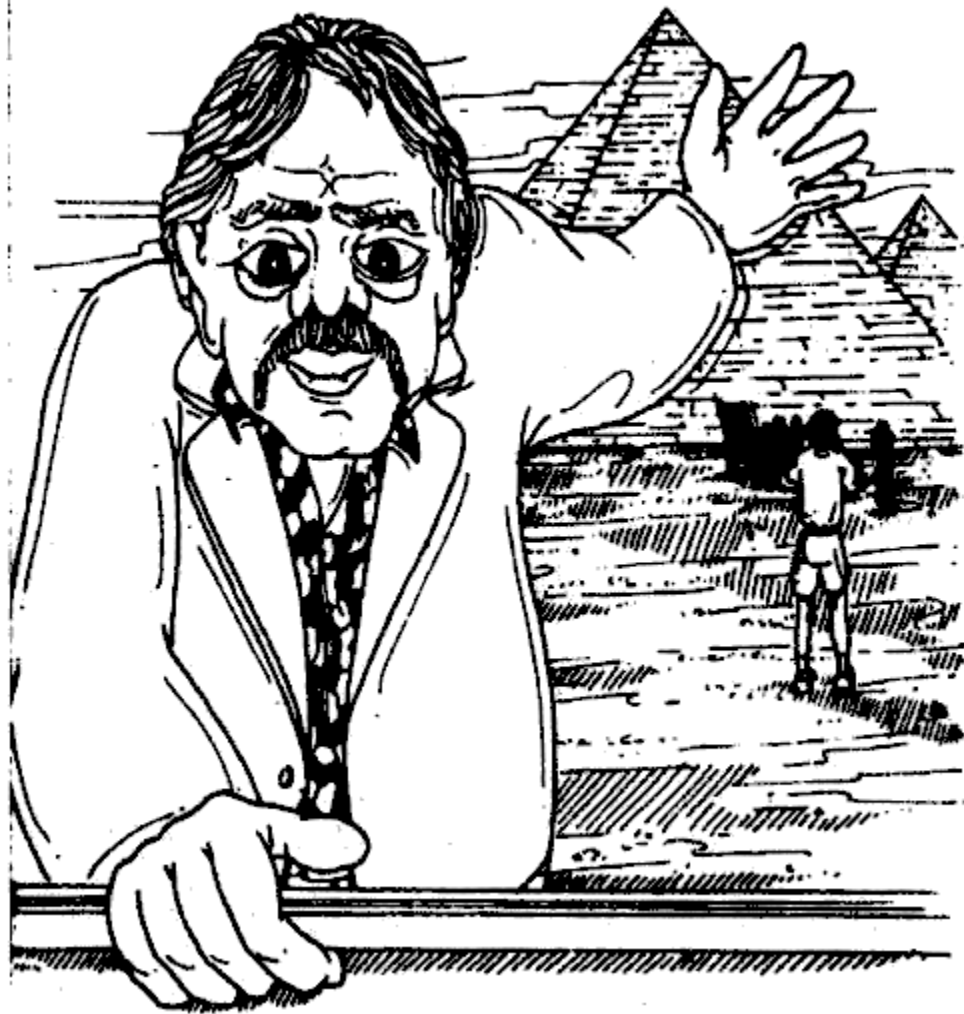
Никога не си харесвала организираните туристи от всякакъв вид — ти си доста независима — ала в случая виждаш логика в предложението на Мохамед. Когато групата влиза в пирамидата, ти и Мохамед тръгвате след тях. Минавате през нисък, тесен тунел, който води към широка галерия с висок таван. Туристическият гид започва дълга, скучна лекция.

— Трябваше ли да тръгваме с тази група? — обръщаш се към Мохамед.

— Не мога да ти предложа нищо друго — казва Мохамед. — Аз самият веднъж съм бил гид в същите тези пирамиди. Ако ми позволиш да ти покажа някои от тунелите, ще се радвам да те разведа.

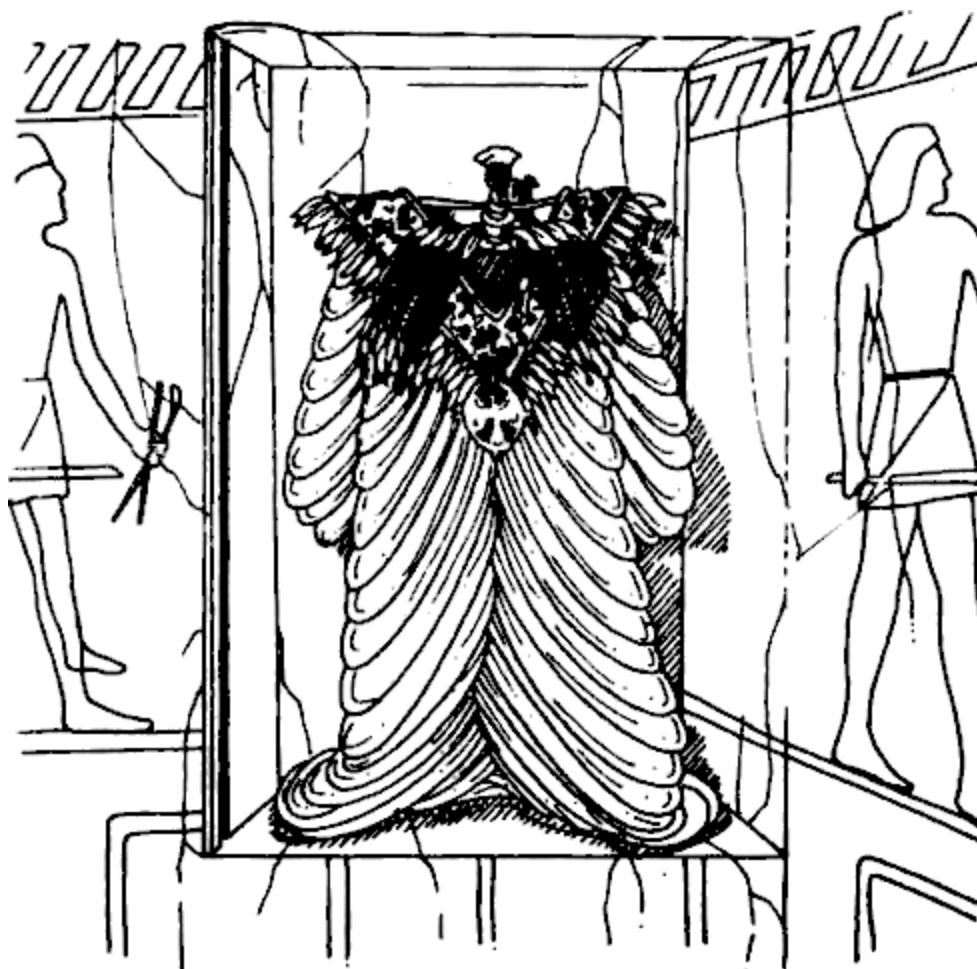
Ако приемеш поканата на Мохамед, премини на [27](#).

Ако тесните тунели те карат да се чувствуваш много притеснена, прехвърли се на [56](#).

Точно когато отиваш към стената, една плоча се завърта и открива осветена ниша. Вътре се намират много натруфени, покрити със скъпоценности дрехи — церемониален костюм от древен Египет. Сега бученето нараства дори още повече. Някаква сила те кара да смениш дрехата си с дългата наметка, шапката и сандалите, които са пред теб. Обличаш ги веднага. Искат ти се да спреш, но не можеш.

Мини на [47](#).

Брус привидно се съгласява да му сътрудничи и Птах е доволен. Изпращат Брус под охрана в лаборатория, разположена в обширен комплекс под пирамидите.

Няколко дни по-късно той повежда разговор с теб, като избягва наострените уши на пазачите.

— И руските учени са отвлечени — прошепва Брус. — За щастие, аз говоря малко руски. Ще се опитаме да намерим пътя към свободата.

След три седмици лъчевото оръдие е готово за първото официално изпитание. Ти, Брус и руснаците, както и Птах, и неговите висши приближени, заставате на построения голям церемониален подиум срещу пирамидите. Когато Птах гледа как тялото на лъчевото оръдие се появява от върха на пирамидата, Брус ти подава нещо в ръката.

— Сложи тези запушалки в ушите си, когато ти дам сигнал! — пошепва той.

Вътре в пирамидата техниците включват шалтерите и задействат лъчевото оръдие. Нисък бръмчащ звук изпълва въздуха. Той се засилва на определена височина, като става все по-силен и по-силен, все по-висок и по-висок. Скоро той започва да бие по тъпанчетата. Ръцете и краката ти се вцепеняват и погледът ти се замъглява.

Прехвърли се на [57](#).

— Инспекторе! Инспектор Ахмед! — ломоти служителят.

— Някаква неприятност? — пита инспекторът.

— Чичо ми беше отвлечен от хотела — казваш ти.

— Чичо ти професор Хокни ли е? — пита инспекторът.

— Откъде знаете?

— Наблюдавам този хотел от деня на пристигането му. Боях се, че може да му се случи нещо такова.

— Струва ми се, че видях похитителите в един камион зад хотела — съобщавах му тревожно.

Ти и инспекторът изтичвате към задния вход на хотела, но там няма и следа от камиона.

Мини на [34](#).

Когато стигаш на пиацата, странният мъж все още седи в таксито. Каниш се да скочиш в следващото такси.

— Говорите ли английски?

— Аз говори много английски.

— Добре, тогава бързо след таксито! — казваш му ти.

Твоето такси лъкатуши в бързия поток на колите с постоянно виещ клаксон. Шофьорът просто отминава колите една след друга. През цялото време той поддържа дистанция до другата кола, по-малка от една пресечка.

Още с навлизането в старата част на града бързото движение на автомобилния поток се забавя до скоростта на охлюв. Таксито, което преследвате, спира рязко и странният човек слиза от него. Подаваш на шофьора две американски банкноти с надеждата, че са достатъчни за услугата. За щастие, шофьорът изглежда предоволен, когато слизаш от таксито.

През гъстата тълпа не се вижда почти нищо, но ти зърваш човека, когото следиш. Той влиза в някакво кафе. Насочваш се към входа му.

Мини на [29](#).

Казваш на Ахмед, че е по-добре да отидете в хотела и да потърсите Андреа, да я попиташ за нейното мнение, преди да направиш нещо.

Връщаш се с такси в хотела и отиваш в стаята на Андреа. От нея няма никаква следа! Излизаш от хотела без представа какво да правиш.

На ъгъла местна жена с черно фередже, скриващо главата и лицето ѝ, те повиква от един вход. С изненада откриваш, че очите ѝ са светлосиви. Изненадата ти нараства, когато чуваш нейния глас. Тази жена е маскираната Андреа!

— Ела с мен, бързо! — казва тя.

Затичваш се, за да поддържаш темпото ѝ. Тя те води през лабиринт от тесни улички, гъмжащи от хора. Най-подир стигате до каменно здание с тежка резбована врата.

Прехвърли се на [79](#).

Там може и да гъмжи от опасности, но ти не можеш да зарежеш чичо си. Казваш на инспектора, че ще участваш в акция с него.

— Тръгваме утре призори — казва Ахмед. — За предпочитане е да не се връщаш в хотела. Днес ще те придружава личният ми телохранител, а през нощта той ще те закара в моя дом, където ще пренощуваш. Може би ще ти хареса да направиш една туристическа обиколка на пирамидите утре.

— Това може да ме поразсее малко от мисълта за Брус — казваш ти.

— Тогава да слизаме — казва Ахмед.

Вън една дълга черна лимузина мерседес тръгва към вас.

— Между другото, тази кола е бронирана срещу куршуми — казва Ахмед. — Ще видиш, че е удобна и сигурна.

Мини на 6.

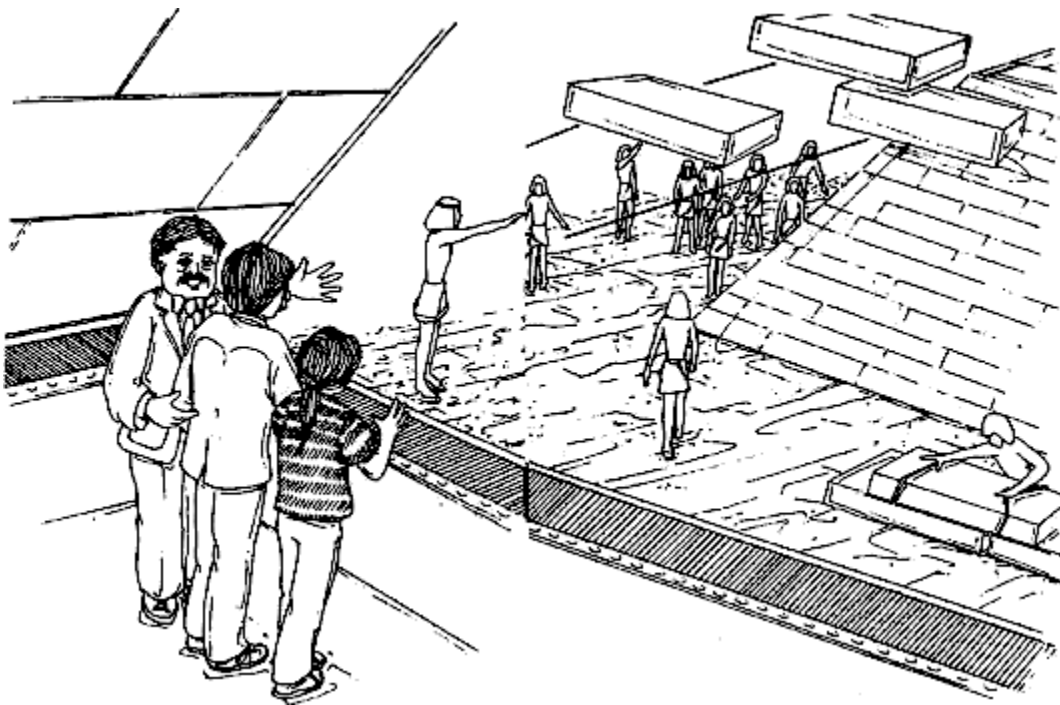
Плъзваш се надолу по водосточната тръба към долния балкон, после се спускаш към улицата. Опитваш се да не гледаш надолу. Внимателно търсиш с крак някакви издатини, на които да се задържиш при слизането по сградата. Това е по-лесно, отколкото си очаквала.

Най-подир се спускаш на улицата. Камионът все още се вижда. Той е само на една пресечка разстояние и се движи бавно в автомобилния поток. Пробиваш си път сред многолюдната тълпа с цялата бързина, на която си способна.

Останала без дъх, ти стигаш до камиона. Скачаш и се бориш с вратите. Изведнъж те се отварят и ти падаш на улицата, като удряш коляното си. Изправяш се и с болезнено подскочане на куц крак се качваш в камиона.

Премини на [39](#).

На стената бавно се появява нещо подобно на екран и започва необикновен филм за древен Египет. Гледаш как са построени пирамидите. Наоколо се суетят работници с въжета и дълги пръти. Ала най-странното е, че те не носят огромните каменни блокове. Камъните сами плуват във въздуха.

Някои работници носят апарати, които прожектират снопче светлина върху блоковете и ги карат да се издигат във въздуха. Други работници мятат въжета на огромните плаващи каменни блокове и ги прехвърлят надалеч, където работниците с пръти ги наместват внимателно на място. Изумително!

Мини на [38](#).

На вратата на стаята се появява друг пазач.

— Ахмед няма да се върне — казва той. — Всички, които останахме тук във вилата, сме членове на „Убийците“. Ние сме внедрени в организацията на Ахмед.

Двама други членове на „Убийците“ влизат в стаята с извадени пистолети. Повеждат те надолу към подземната тъмница в основите на вилата и те приковават към стоманена халка, зазидана в каменната стена.

Едва сега разбираш, че ще гостуваш много дълго на „Убийците“.

КРАЙ

Това трябва да е нещо като монорелса — казва Брус. — Виж, този голям пластмасов мехур пътува по релсата през кръгъл тунел към далечния край на залата. Отдавна подозирам, че съществува нещо такова. Това потвърждава теорията ми, че културата на древния Египет е получила голям тласък в развитието си от друга, още по-развита култура.

Вратата на мехура се отваря и Брус скача вътре. Той слага ръце на таблото за управление.

— Мисля, че зная как работи това нещо — казва Брус. — Хайде да опитаме. Ние, разбира се, не знаем каква опасност ни дебне напред. Този път — продължава той — задължително трябва да останеш тук, за да потърсиш помощ в случай, че не можем да се върнем.

Ако настояваш да отидеш с него, мини на [73](#).

Ако се съгласиш да останеш, прехвърли се на [37](#).

Изведнъж в съседната стая става съвсем тихо.

— Как си, Брус? — викаш през стената.

Никакъв отговор. Отваряш рязко вратата. Брус е изчезнал.

Стаята е в безпорядък. Чаршафите са разхвърляни по пода, сякаш тук се е водила жестока битка. На няколко места се виждат капки кръв. Решетката на прозореца е издърпана вътре. Повече са кървавите петна върху перваза на прозореца и върху тесния перваз отвън. Поглеждаш надолу. Съзираш петна и на улицата.

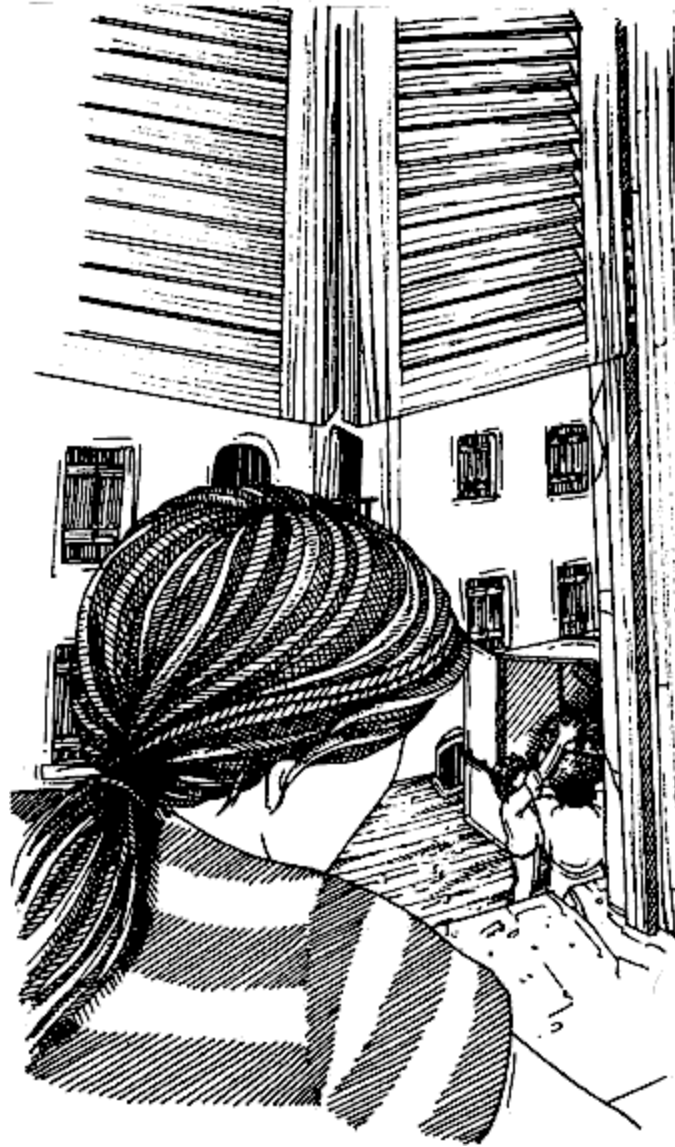
Изтичваш в стаята си и навличаш някакви дрехи, после се връщаш обратно към прозореца. Сега е малко по-светло, утрото вече настъпва. На улицата двама души товарят огромен кош в стар фургон. В предутринния здрач от тази височина забелязваш, без да си съвсем сигурна, че един от тях е човекът, който ти даде бележката. Освен това дълбоко подозираш, че в коша е скрит техният чичо. Как ли са го измъкнали на улицата?

Издатината под прозореца е много малка. Наблизо не се виждат други прозорци, но има много малки балкони на втория и третия етаж. До перваза минава водосточна тръба. Може би ще успееш да се спуснеш по улука до най-близкия балкон и оттам да скочиш на улицата?

Изпадаш в паника. Какво да правиш?

*Ако приемеш риска да се спуснеш надолу по стената на сградата, мини на **13**.*

*Ако решиш да отидеш в полицията, прехвърли се на **44**.*

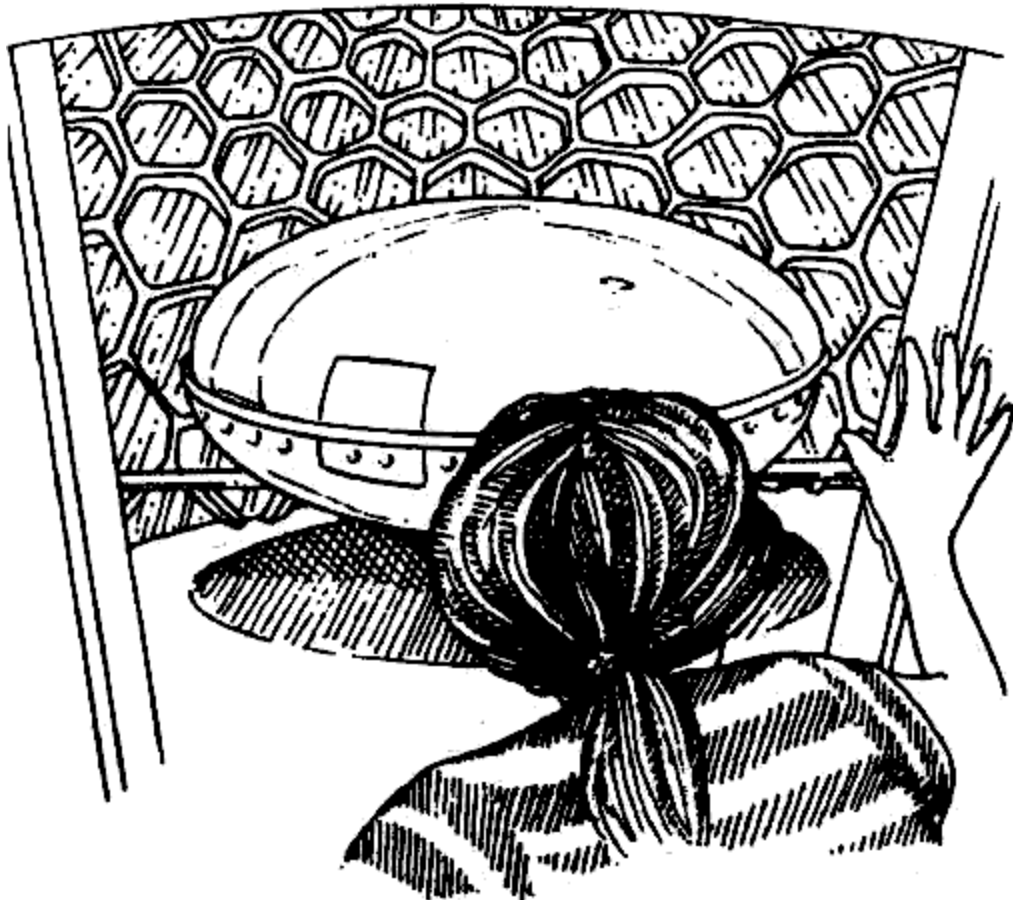

Ти, Брус и Хасан се спускате един след друг по въжето в залата под вас. Това е огромно помещение. В средата ѝ са пръснати големи скални късове и други отломки, които вероятно са паднали от тавана. Една врата в края на залата води към друго помещение.

Когато приближавате до вратата, тя се отваря автоматично. Това ви обърква за миг. Тримата внимателно надзъртате вътре. Никой от вас не е готов за гледката, която виждате.

Залата е осветена в някаква странна светлина. Стените и тавана са от пластмаса, оформена като пчелна пита, и излъчват скрита в тях светлина. В средата, закачен на блестяща метална релса, виси някакъв футуристичен апарат.

Мини на [16](#).

Късно през нощта се връщаш в хотела. Изтощена си от пътуването в самолета и от станалото през деня. Заспиваш моментално. Брус е в съседната стая.

Рано сутринта нещо страшно прекъсва съня ти. Чуваш шум от борба в стаята на Брус. С контешка бързина скачаш от леглото и изтичваш към вратата.

Прехвърли се на [17](#).

Тронната зала е огромно кръгло помещение. В него се издигат колони, украсени с орнаменти в стила на древен Египет.

— А, ето ги и моите приятели! Седнете тук, близо до фонтана — казва нисък човек с голяма чалма, претрупана със скъпоценности и разноцветни пера. — Много се радвам, че приехте поканата да ме посетите. Виждам, че двамата сте контузили краката си. Ще гледам моята болница да се погрижи за раните ви.

Премини на [51](#).

— Ако това ми помогне да спася Брус, аз ще дойда — казваш ти.

— Тогава стъпи върху триъгълника на пода, който е пред теб — предлага ти говорителят.

Поглеждаш нататък. Странно, триъгълникът има същата форма, както и монетата, която си хвърлила надолу в шахтата, само че е по-голям.

Когато пристъпваш напред, огромна енергия минава през теб и ярка светлина обгръща тялото ти. Затваряш очи, ала силата на светлината не намалява.

Изведнъж някаква вихрушка те грабва и те изхвърля направо през пирамидата. Поглеждаш надолу и виждаш как пирамидата се отдалечава под теб. Върхът на пирамидата се превръща в огромно блестящо око, излъчващо във всички посоки ослепителни лъчи. Под него са събрани ярки цветове. Когато се съсредоточаваш върху окото, твоето тяло сякаш се разтваря. Ти ставаш око — всевиждащо, всезнаещо. Твоят разум се разпростира, за да обхване Вселената и да изпълни безкрайното пространство. Сега стават достъпни всички тайни на битието.

Разумът и тялото ти се връщат на земята. Изведнъж разбираш къде е затворен Брус. С новите възможности се свързваш с него телепатично. По-късно полицаите се учудват, че можеш да ги заведеш направо в скривалището на „Убийците“ в един от старите квартали на Кайро, където е затворен Брус.

Отсега нататък ще намериш цял един нов живот на радост и опасности.

КРАЙ

С голяма бързина затискаш с възглавница змията, изтичваш към тоалетната, хвърляш вътре змията заедно с възглавницата и затръшваш вратата на тоалетната.

Стоиш цяла минута, подпряна с гръб на вратата. Сърцето ти бие до пръсване. Когато осъзнаваш какво е станало, усещаш слабост в коленете.

Събуждаш чичо си и му разказваш за змията.

— Отначало предупреждение, после нападение — възкликва Брус. — Изглежда някой иска да спре малката ни експедиция с всички средства.

— Но кой? — питаш ти.

— Може би съм по-близо до откриването на неограничената енергия, отколкото си мислех. Изглежда, че някой тук разсъждава точно така. Най-добре ще е да се върнеш в Щатите, преди да е станало нещо още по-лошо.

Ако се съгласиш да се върнеш вкъщи, прехвърли се на [67](#).

Ако решиш да защитиш пред Брус твоето оставане, мини на [5](#).

— Хайде да се качим в колата!

— Вдясно има изход, който изглежда не е затворен — казва Мохамед. — Ще броя до пет. Тогава ние ще станем от масата и ще тръгнем колкото може по-бързо към вратата. Не тичайте, освен ако започнат да стрелят, само вървете спокойно. Готови ли сте? Едно, две, три, четири, пет.

Краката ти тежат като олово. Макар да знаеш, че вървиш възможно най-бързо, всичко това ти изглежда като движение на костенурка. Успяваш някак си да минеш през вратата и да се качиш в автомобила. Колата с рев се отдалечава от бордюра. Бу-у-м! Нещо блъсва колата с ужасна сила.

Мини на 4.

— Дълга ти комплименти за вашето бягство — казва Ахмед, когато пристигаш. — Хладнокръвието ви спаси.

— Всъщност това го направи бързата мисъл на Мохамед — отвърщаш ти.

— Едва сега виждаш какви опасности ни дебнат — казва Ахмед. — Ще те разбере, ако промениш решението си да се включиш в нашата акция утре.

Ако все още искаш да се включиш в акцията, прехвърли се на [61](#).

Ако ти е писнало от тези терористични действия и предпочиташ да изчакаш във вилата, мини на [59](#).

Очевидно твоята заплаха да отидеш в друг хотел оказва въздействие. Служителят въздиша и мърмори нещо по адрес на туристите. Въпреки това той изпраща момчето да пренесе багажа ти в друга стая.

— За какво беше всичко това? — пита Андреа.

— Не съм съвсем сигурна, но на летището един човек ми даде бележка с предупреждение. Ако сме в опасност, смяната на стаите може да заблуди преследвача или поне ще му покаже, че знаем да се пазим.

— Струва ми се, че това са куп безсмислици — казва Андреа.

Новият ти апартамент се състои от две малки стаи, свързани помежду си с врата. Първата стая е без прозорец, а втората има малък прозорец, покрит с изящно изработена решетка. Стаята на Андреа е в другия край на хотела близо до тази, която са ти предложили в началото.

Брус пристига малко по-късно. Разказваш му за предупреждението и му обясняваш защо си сменила стаята.

— Великолепно! — възкликва той — Трябва да се доверяваш на интуицията си, особено при опасност. А сега предлагам да излезем за вечеря извън града. Сигурно не искаш да пропуснеш „Сахара клуб“ и нейните танцорки, които играят кючек.

Прехвърли се на [19](#).

— Най-добре ще бъде да отидем в кабинета ми — казва Ахмед.
— Искам да разгледаш моя фотоархив.

Кабинетът на инспектора в главната квартира е доста разхвърлян, но е организиран по свой особен начин. Кабинетните папки са наредени в единия край на стаята. Ахмед изважда една папка, слага я на свободно място върху голямото си бюро и разпилява върху него куп фотографии, за да ги разгледаш.

Не си никак изненадана, че на една от снимките виждаш човека от самолета. Веднага разказваш на Ахмед цялата история.

— Човекът, когото позна, е член на „Убийците“ — казва Ахмед.
— Този факт само потвърждава онова, което ти казах преди. Чрез информатори аз разкрих тайната главна квартира на „Убийците“. Имаме ударни части от парашутисти и дузина хеликоптери, които очакват знак, за да я нападнат. Трябва да действаме колкото е възможно по-бързо.

— Ако започнете акция срещу „Убийците“ — казваш ти, — искам да участвам в нея.

— Аз уважавам професор Хокни, твоя чичо — започва Ахмед, — но тази акция може да бъде твърде опасна. Съветвам те да не рискуваш, но в края на краищата решението е твое.

Ако решиш да участваш в акцията, прехвърли се на [12](#).

Ако ти мине през ума, че това е прекалено опасно, попадаш на [11](#).

— Не съм чувала нищо по-приятно от тази лекция — казваш ти.
— Другият тунел навярно е нещо много вълнуващо?

Влизаш след Мохамед в тесен тунел. По някое време той спира и опипва зидарията. Един от камъните хлътва в стената и пред вас се отваря малка, много ниска врата.

— По-бързо — подканя те Мохамед, — трябва да влезем, преди да е дошъл някой.

Мохамед пристъпва в дълга хоризонтална шахта. Нейният таван е толкова нисък, че трябва да пълзите на колене и лакти. Чува се леко щракване и каменната врата се плъзва на мястото си. Остава ти надеждата, че Мохамед знае къде отива.

Двамата с него продължавате да пълзите. Най-сетне стигате до огромна квадратна зала. Върху белите ѝ стени са изписани сини и златни йероглифи, нанизани в изящни редове, които опасват залата. Точно в центъра на пода виждаш кръгла дупка.

— Това е „Кладенецът на древните“ — обяснява Мохамед.

— Искаш да кажеш, че от дъното му можеш да извадиш вода?

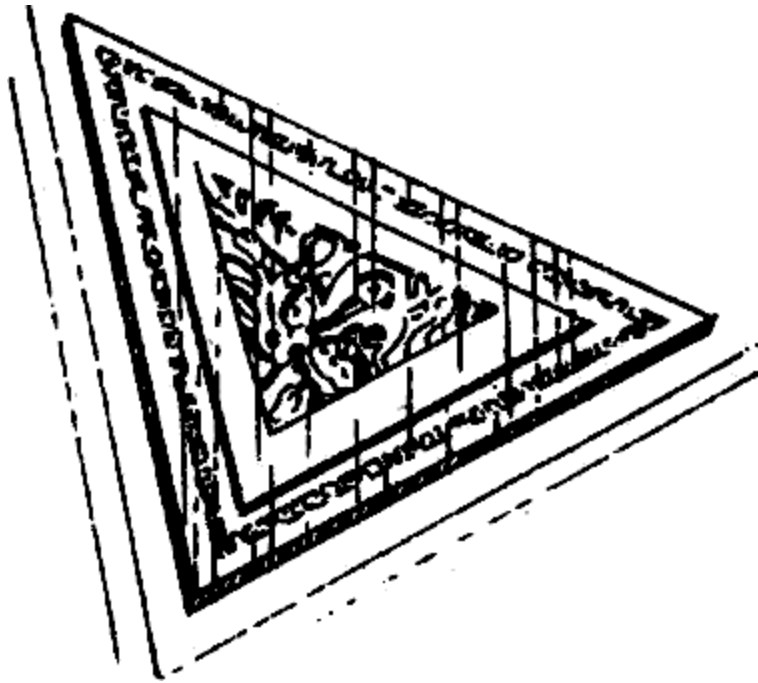
— Не става дума за вода. От кладенеца можем да извадим много други неща, мъдрост, да речем — казва Мохамед. — Този кладенец е много дълбок. Пусни това вътре и се опитай да чуеш кога ще стигне дъното.

Мохамед ти подава малка монета. Тя е триъгълна, с изящна рисунка в центъра. Тънък, едва забележим надпис минава по краищата ѝ. Монетата блести, сякаш е от скъпоценен метал.

Хвърляш я вътре и слагаш ухо до дупката на кладенеца. Цяла минута не се чува нищо, после долавяш странно бучене, някаква висока музикална нота, която трепти едновременно и в кладенеца, и в главата ти. Обръщаш се да погледнеш Мохамед, ала той е изчезнал.

Изведнъж усещаш, че губиш равновесие. Ти падаш в кладенеца.

Мини на [48](#).

Може би закъснението на самолета и твоето въображение са си направили с теб лоша шега?

— Няма значение — казваш на служителя.

Връщаш се в своята стая и отваряш малкия си куфар. Преглеждаш внимателно багажа си. Няма и следа от неканен гост, който да е влизал тук. Дълбоко в себе си изпитваш облекчение. Стаята ти всъщност е апартамент със спалня, дневна, малка баня и две съвсем мънички тоалетни. Прозорците на стената са покрити с изкусно оформени решетки. Стаята на Андреа е на същия етаж, в края на коридора.

Най-сетне Брус пристига и ти му показваш предупреждението. За миг той изглежда разтревожен, но веднага след това се усмихва.

— Виж ти! Предлагам засега да забравим това и да излезем извън града — казва той. — Зная едно хубаво място — „Сахара Клуб“, където можем да хапнем изисканото ядене шиш кебап и дори да погледаме оригиналния ориенталски кючек.

По-късно, когато се връщате в хотела, вие сте капнали от умора. Андреа отива в нейната стая, Брус се оттегля в спалнята, а ти моментално заспиваш на кушетката в дневната.

Прехвърли се на [33](#).

Още с влизането ориенталският ритъм ви оглушава. Наоколо се носи тежък мирис на тамян. Танцьорките на кючек се полюшват в средата на дансинга. Намирате маса в затъмнения ъгъл. Не можеш да видиш човека, който върви след вас, защото очите ти все още се приспособяват към мрака.

Мини на [72](#).

— Сега трябва да слезем долу. Животът на чичо ми е в голяма опасност.

Двамата с Ахмед се спускате към пирамидите по едната страна на дюната.

Изведнъж сякаш отникъде се появява отряд степни воители на камили и се насочва към вас. Тъмни кърпи скриват лицата им, с изключение на очите. Ала вместо старите дълги пушки, които си виждала да носят на снимки, те са въоръжени с модерни автомати, насочени към вас.

Един от войниците ви заповядва да вдигнете ръце и да вървите към пирамидите.

В основата на една от по-малките пирамиди се отваря врата. Ти и Ахмед сте принудени да влезете в сводесто помещение. Вратата се затръшва зад вас. Разбираш, че подът, на който стоите, представлява конвейерна лента, която бързо ви понася към стена от пламъци в другия край на подземиеото. Правиш неистови опити да изтичаш към вратата, ала лентата е много бърза. И двамата влетявате в термична камера, която концентрира слънчевата енергия. Всеки предмет, който попадне в нея, моментално се изпарява.

КРАЙ

След като напускаш платформата, една фигура се приближава да те поздрави.

— Името ми е Имхотеп. Поднасям ти моето приветствие от миналото.

— Мисля, че сме все още в миналото — казваш ти.

— Не, всъщност аз не съм тук в този момент, а ти не си в древния Египет. Това е запис — триизмерна холограма. Образът ми е програмиран да отговори на интелектуалните личности като теб. И макар че можеш да почувстваш китките ми, сякаш те са от плът — ето, аз ще докосна ръката ти — това е само илюзия. Много ми е трудно да ти обясня всичко. Един ден твоите потомци ще го разберат така, както ти знаеш, че в радиото няма малки човечета, които си дерат гърлата.

— Ти си един от най-известните герои в египетската история — казва Хасан. — Ти беше и си остана най-великият гений, който някога е живял.

— Вярно е, че помогнах малко на човешкия род. Аз научих хората на основите на архитектурата, земеделието, математиката, инженерното дело и медицината. Това беше преди пет хиляди години. Сега вече не съм сигурен, че е било разумно да го правя. Ще реша това, когато намеря време да се върна. Вашата планета е в моя изследователски сектор, но е разположена много далече в края на галактиката.

Докато говори, образът на Имхотеп леко се замъглява.

Премини на [42](#).

Ти, Брус и Хасан слизате по стълба в дълбок кладенец. На дъното му виждаш квадратен отвор със страна метър и осемдесет, пробит в страничната стена. Съвършено прав тунел със същите размери води навътре в скалите. Отначало той е хоризонтален, после рязко се спуска надолу. И тримата влизате в него.

Въжен парапет край стената ви помага да не се подхлъзнете. Лъчът на твоето електрическо фенерче разкъсва мрака пред вас. Най-после стигате до кръгла стая с диаметър около четири метра, точно под центъра на пирамидата.

— Странно, много странно! — казва Хасан. — Вчера този под беше съвсем гладък, почти полиран. Сега вече навсякъде има мрежа от пукнатини и част от пода е хлътнал.

Изведнъж се чува шум от свличане.

— Обратно в тунела! — надава вик Брус. — Подът хлътва.

Мини на 53.

Чак на сутринта някакъв вътрешен инстинкт те буди от сън. Дочуваш слаб шум и тихо хлопване на затваряща се врата. Запалваш малката нощна лампа. На два пръста от лицето си виждаш отровна змия, едно от най-опасните влечуги в света.

Само след секунди тя ще те клъвне!

Ако посегнеш към възглавницата и се опиташ да затиснеш с нея змията, премини на [22](#).

Ако решиш да се отдръпнеш бавно и да извикаш чичо си на помощ, прехвърли се на [66](#).

— Сгреших, че изчаках — казваш съвсем съсипана. — Трябваше да се спусна долу по стената на хотела и да се опитам да ги спра, преди да изчезнат.

— Не — казва инспекторът, — ти постъпи правилно. Тези типове са фанатици. Щяха да те застрелят.

— Познаваш ли хората, които правят това?

— Те са членове на стара терористична група, позната като „Общество на Убийците“. Те знаят, че твоят чичо работи върху проблема за производство на огромно количество енергия. Терористите искат да откраднат тази тайна и да я използват за своите зловещи планове.

— Знаеше ли Брус, че са по следите му?

— Знаеше, но той винаги се излага на опасности. Твоят чичо е голям особняк, извинявай, че ти го казвам.

— За някои хора е такъв — отвърщаш.

— Каквото и да си говорим — продължава инспекторът, — той е смел човек, а аз не успях да го защитя. Чувствам се отговорен за неговото изчезване. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да го намеря.

— Първото нещо, с което трябва да започнем — казваш ти, — е да се качим горе и да събудим асистентката на Брус, Андреа.

Двамата с него тръгват към стаята на Андреа. Инспектор Ахмед чука на вратата. Никакъв отговор. Вратата е отключена. Ти и Ахмед влизате вътре. Андреа е изчезнала!

Прехвърли се на [26](#).

Усещаш, че ти се иска най-сетне краката ти да стъпят на земята.

Ахмед лети ниско над пясъците и търси някоя оголена скала, която да ви защити от бурята. Под теб пясъкът се завърта в лека вихрушка.

Ахмед изпраща радиограма с вашето приблизително местонахождение, макар че е съмнително някой да го чуе през шума на бурята. Той грабва парче платно от задната част на кабината, точно когато двамата скачате от хеликоптера. Няколко секунди по-късно мощен порив на вятъра грабва хеликоптера и го праща към земята като крехка играчка.

Прехвърли се на [36](#).

Свиваш се, за да защитиш лицето си от кръглите камъни и от острия чакъл, който вятърът носи във въздуха. За известно време ослепяваш. Белите ти дробове са пълни със задушавач прах.

— Качвай се към хребета на този хълм! — вика Ахмед. — Ще постъпим като камили в буря. На колене, главата до пясъка, с гръб към вятъра!

— Хайде! — крещи пак той. — Помогни ми да опънем покривката над нас. Този пясък ще отнесе дрехите ни за нула време: После ще се заеме с телата ни.

Слънцето трябва да е някъде горе, но сега вече властва непрогледен мрак. Вятърът реве толкова силно, че Ахмед трябва да се наведе до ушите ти, за да го чуеш.

— Трябва да се преместваме всеки няколко минути, за да отхвърлим пясъка от гърба си, иначе той ще ни погребее живи — крещи той.

Пясъкът почти те задушава. Ръцете и краката престават да ти се подчиняват.

Мини на [64](#).

Чичо ти и Хасан тръгват със странния мехуроподобен апарат. Сега, когато изчезват, ти се иска да си била по-настойчива, за да отидеш с тях. Толкова е тъжно да чакаш в самота!

Докато си мислиш за това, до ушите ти стига някакво бучене. Отначало звукът е много тих, после започва да се засилва. Изглежда той идва от едно особено място на стената. Ти отиваш към него.

Премини на 7.

— Това ми прилича на научнофантастичен филм — казваш ти.

— Никаква научна фантастика — възразява Брус. — Мисля, че виждаме нещо действително.

— Не ставай смешен — казва Хасан. — Всеки археолог знае, че за построяване на пирамидите е бил необходим животът на хиляди работници и много години.

Брус клати глава.

— Тези блокове тежат по два-три тона всеки. Те са прилепнали толкова добре, че между тях не можеш да пхнеш и най-тънкия лист хартия. Знае ли наистина някой как тези блокове са поставени тук?

Картината става неясна. Някаква мъгла затъмнява екрана, но след малко тя се разсейва. Пирамидата е завършена, ала колко странна е тя! Виждаш я в ранно утро. Горната трета на пирамидата е покрита със злато, полирано като огледало. Останалата част от нея е боядисана на хоризонтални ивици с цветовете на дъгата, които просветляват към основата.

Лъчите на изгряващото слънце докосват върха на пирамидата и хвърлят ослепителен сноп светлина право нагоре в небето. Ти си омагьосана от тази сцена, продължаваща няколко минути, и не можеш да разбереш, че триъгълният екран непрекъснато расте.

Неусетно цялата стена на залата се превръща в екран, а останалите три стени напълно изчезват. Светещият под остава, ала ти вече си пренесена в древен Египет.

Човекът, който прилича на жрец или на висш сановник, изглежда ви е забелязал отдалеч. Той се приближава и кимва на трима ви.

— Ако напуснем тази платформа, ще можем ли да се върнем? — питаш чичо си Брус.

— Нямам представа как работи този механизъм — отвърща Брус — Но не съм и никак сигурен, че тук, на това място, сме в по-голяма безопасност.

Ако решиш да останеш на мястото, където си в момента, мини на 58.

Ако предпочиташ да напуснеш платформата прехвърли се на [31](#).

Камионът потегля към спирката. Похитителите изглежда са чули, че вратата се отваря. Те спират и отварят фургона точно в момента, когато се опитваш да отвориш коша. Единият от тях е едър и груб, другият е същият човек, когото си видяла в самолета и на летището. Двамата те хвърлят в коша. Няма никакъв смисъл да викаш — никой няма да чуе вика ти сред уличния шум.

Прехвърли се на [45](#).

Мохамед изтичва към телефона. Седиш и го чакаш с безпокойство, иска ти се да е вече тук. Един след друг хората на близките маси допиват чашите си и излизат. Изведнъж разбираш, че си останала съвсем сама в кафенето.

После забелязваш някакви неясни фигури, въоръжени с автомати, които се крият зад големите колони на кафенето. И в един съдбовен миг автоматите се насочват към теб.

КРАЙ

Някъде в далечината пирамидата се появява от пясъците като кулата на огромна подводница. Други по-малки пирамиди се надигат и я заобикалят, а страните им припламват на слънцето с блясъка на полирано злато. Мълнии от изкуствена светлина излитат от върха на най-голямата пирамида към върховете на останалите пирамиди и гръмотевични звуци отекват в пустинята.

— Това е невероятно! — възкликва Ахмед. — Никога не съм виждал подобно нещо. Чувал съм разкази за необикновен апарат, който концентрира слънчевата енергия до невъобразимо количество. Не съм сигурен, но си мисля, че видяхме точно това.

— Зная, че моят чичо експериментира в тази област — викаш ти. — Трябва да претърсим всичко наоколо. Брус може би е пленен там някъде.

— Никак не ми харесва тая работа — казва Ахмед. — Мисля, че за нас е най-добре да си вървим и да извикаме помощ.

Ако успееш да убедиш Ахмед, че е много важно да претърсите всичко наоколо, прехвърли се на [30](#).

Ако оставиш Ахмед да те убеди, че е по-добре да си вървите, мини на [43](#).

— Моля да ме извините за това, че срещата ни беше толкова кратка! — продължава Имхотеп. — Надявам се, че вашата цивилизация процъфтява. Някой ден вие или вашите потомци ще прекосите безкрайния космос и ще ме посетите. Земните жители са добре дошли. А сега — сбогом!

Образът избледнява и вие отново се озовавате в залата на пирамидата. Външната врата се отваря и тримата се връщате по обратния път.

— Мисля, че тайната на това откритие трябва да остане между нас — казва Брус.

— Съгласен съм — кимва Хасан. — Светът още не е готов за тези знания.

Ти също се съгласяваш.

На другия ден гледаш как работниците влизат бавно в тунела, а когато напускаш това място, пътят ти минава край Сфинкса. Може и да си въобразяваш, но с ушите си го чуваш да казва: „Някой ден ти ще си добре дошла“.

КРАЙ

— Мисля, че си прав — казваш му. — Трябва да вървим.

Ти и Ахмед се спускате от високата дюна.

— Хайде да повървим няколко часа на юг и след това отново да тръгнем на запад — предлага Ахмед.

Двамата с него отпивате по една последна глътка от манерката.

— Изкарахме цели четири часа без вода — казва Ахмед. — Има опасност обезводняването да ни довърши.

След дълги часове изтощителен път през пясъците вече не ти остават сили да продължиш напред. Устата ти е пресъхнала, бели петна играят пред очите ти. Това е сигурен знак, че умираш от жажда.

Мини на [74](#).

Слизането по стената на зданието е много опасно, минава ти през ума. Едно подхлъзване, и...! Тогава няма да помогнеш с нищо на твоя чичо.

Слизаш тичешком по стълбите във фойето и набързо обясняваш положението на служителя зад гишето.

— Казах ви, че трябва да запазите стаята, която ви определих — казва самодоволно служителят зад гишето. — Но ако имате нужда от определена помощ, ще направя каквото мога.

Той взема телефонната слушалка и набира централата. В този момент един полицаи влиза във фойето на хотела. Изненаданият служител оставя телефонната слушалка и се втренчва в него с отворена уста.

Мини на 9.

Можеш да спасиш себе си и Брус, инстинктът ти подсказва това. Посягаш към тръбата, която се търкаля на пода на камиона, и нападаш внезапно по-едрия от мъжете. Удряш го с тръбата по ръката. Той се дръпва назад, виещ от болка, и ти скачаш от камиона. Но къде е другият човек? Ах, той те хваща отзад.

Събуждаш се в малка каюта с вързани ръце и крака. По звука и вибрациите веднага се досещаш, че си на борда на някакъв самолет.

Чичо ти седи завързан до теб. Главата му е бинтована с широка окървавена превръзка.

— Къде сме? — питаш. — И какви са тези хора?

— Не съм съвсем сигурен, но подозирам, че сме отвлечени от злия доктор Птах.

Прехвърли се на [52](#).

На летището получих бележка от един човек, в която пише същото — казваш на Хасан. — Вчера я показах на Брус.

— Вярно ли е това? — обръща се Хасан към Брус.

— Боя се, че да — отговаря Брус. — Във всеки случай Сфинксът още не е проговорил. Ще започнем експериментите тогава, когато монтираме нашата апаратура под земята.

— В тунелите още не е прекарано електричество — казва Хасан, — но аз имам електрически фенерчета. За всеки случай съм взел и здраво въже. Сега сме готови за спускане.

Мини на [32](#).

Когато завършваш преобличането, нишата се разширява и става врата. Пристъпваш в голяма зала. Откриваш, че тананикането идва от хор, събран около огромен каменен саркофаг. В него има ковчег във формата на човешка фигура. Капакът му излита във въздуха на повече от метър височина. На единия край на капака има златна скулптора, която изглежда почти като жива. Ти си изумена от факта, че я познаваш. На нея е твоето собствено лице.

Премини на [49](#).

Мохамед ли те бутна в кладенеца или ти сама се подхлъзна и политна надолу? Не можеш да кажеш. Стискаш зъби и си мислиш колко дълго ще падаш, преди да се сгромолясаш на дъното. В ушите ти продължава да звучи тананикането. То се засилва и нараства все повече. Би трябвало да си уплашена — нали падаш в бездънна шахта в центъра на древна пирамида и летиш към собствената си смърт? Странно, ти си съвсем спокойна, навярно музикалната нота ти помага за това. След малко скоростта на падане намалява. Мощен въздушен поток, идващ отдолу, създава въздушна възглавница и ти падаш на нея.

И изведнъж се приземяваш на крака. Оглеждаш се смаяна наоколо. Намиращ се на малка платформа в центъра на някакъв амфитеатър. В кръг около теб седят на каменните си тронове девет души, облечени в бяло. Централната фигура, заела най-големия трон, проговаря:

— Ние те очаквахме.

Прехвърли се на [60](#).

Против волята си тръгваш нагоре по къса стълба. Разумът ти се бори срещу това, ала движенията на тялото ти са извън твоя контрол. Лягаш в ковчега. Ужасното предчувствие за това, което става, те изпълва с ужас, но вече си безсилна да се помръднеш.

Капакът се спуска надолу и те захлупва. Чуваш тънък, стържещ звук — каменният капак на саркофага с тегло няколко тона се плъзва на мястото си.

От гробницата няма никакъв изход. Ще лежиш тук, докато звездите изгряват и залязват над пустинята. Ти вече си част от тайната на пирамидите.

КРАЙ

Не знаеш какво ще се случи в пирамидата, но Брус и Андреа искат да проникнете вътре и ти не виждаш как можеш да им откажеш.

Влизате и тримата. Вратата се затваря зад вас.

— Това е технически модул — дочуваш глас. — Ще приемам по телепатичен път вашите мозъчни вълни и ще отговарям на всички въпроси.

— Каква е истинската тайна на пирамидите? — питаш ти.

— Тайната е в този модул — отговаря гласът. — Той е донесен тук от Галактическият пътешественик Имхотеп, преминал разстояние от четири милиарда деветдесет и четири светлинни години. Модулът е свързан с хиперпространствено реле с главния галактически компютър, разположен в звездната система на Сириус. Другите пирамиди са построени за имитация на тази форма, за да се запази тайната за по-подходящо време.

Вратата към модула се отваря отново и тримата излизате на слънчева светлина.

— Това е най-великото откритие в живота ми — казва Брус след няколко секунди мълчание. — То е дори още по-вълнуващо от всичко, което очаквах да срещна с пристигането си в Египет. Ще бъде истинска катастрофа, ако тайната попадне в лоши ръце. Но ако използваме тази информация правилно, ще можем да разрешим всички световни проблеми.

КРАЙ

— Ще мина и без вашата болница — казва Брус. — Единственото нещо, което искам сега, е да изляза от тук.

— Всяко нещо с времето си, всяко нещо с времето си. Първо трябва да ти обясня, че аз съм Птах, пряк потомък на фараоните. Аз съм тук, за да свърша тяхната работа. Възнамерявам да завладея света.

— И как точно мислиш да извършиш този малък подвиг? — пита Брус.

— Разбира се, с твоя помощ, професоре. Някои руски учени бяха на границата да създадат лъчево оръдие, използващо сноп заредени частици. По различни пътища аз ги доведох тук. Те почти довършват работата си. Сега, с твоя помощ, те ще я завършат веднага. Когато всичко свърши, лъчите ще се насочат към огледало на космическа платформа, която изведох на околоземна орбита. Тогава ще мога да насоча лъчите към всяка точка на земята и напълно да унищожа целта, която избира. Ако откажеш да ми помогнеш, ще бъдеш затворен на космическата платформа. Давам ти точно един час да решиш.

Пазачите отвеждат теб и Брус в малка стая с решетки на прозорците и ви затварят в нея.

*Ако ти и Брус поискате да отидете с Птах за печелене на време, мини на **8**.*

*Ако мислиш, че трябва незабавно да се опитате да избягате, прехвърли се на **83**.*

— Доктор Птах! Кой е той? — казваш ти.

Ала Брус няма време да отговори. Самолетът се приземява. Вратата на малката каюта се отваря. Трима души хващат теб и Брус за глезените, изнасят ви от самолета и ви хвърлят на земята като два чувала с картофи.

Оглеждаш се. Намирате се в единия край на дълъг, тесен пясъчен остров, съвсем гол, ако не се смятат няколко палмови дървета и огромно здание във формата на пирамида. Край брега е изграден пристан, на който е завързан малък катер. Един от мъжете прерязва въжетата на краката и китките ти, след това постъпва по същия начин с Брус. Появят се няколко въоръжени мъже.

— Много добре — казва един от тях и заповядва:

— Вие двамата вървете към онова здание!

Докато вървите, ти разбираш колко голямо е зданието на пирамидата. Макар и да е ясно, че това не е солидна конструкция като пирамидите, то има много прозорци на различна височина. Зданието е високо двайсет или трийсет етажа. От върха се издига някаква голяма мачта. Тя е наклонена настрани под невероятен ъгъл.

В основата на пирамидата една врата с електронно управление се отваря с плъзгане. Блъскат ви вътре.

— Заведете ги в тронната зала! — чуваш заповедта на един от пазачите.

Прехвърли се на [20](#).

Точно когато тримата влизате в тунела, една експлозия разтърсва въздуха и част от пода пропада в бездната под вас. После настъпва тишина. Облаци прах се издигат от зейналата дупка. Изчаквате няколко минути и не смеете да си поемете дъх.

— Мисля, че засега това е всичко, което може да стане — казва Хасан.

— Дръж ме за краката! — вика Брус.

Той пълзи обратно и се навежда надолу през дупката, като насочва и движи лъча на фенерчето в пространството под него.

— Изглежда там има някаква камера, вероятно древна гробница. Таванът е висок към пет метра. За щастие ние донесохме въже.

— Това е голямо откритие — провиква се Хасан. — Можем веднага да слезем долу.

— Трябва ли да слизаме всички? — казва Брус, като хвърля поглед към теб. — Не знаем в какво опасно положение можем да хлътнем. По-добре тичай назад и доведи помощ, докато аз и Хасан се спуснем долу.

*Ако убедиш Брус да участваш в откриването на залата, прехвърли се на **18**.*

*Ако се съгласиш да се върнеш за помощ, докато те започнат изследването, мини на **68**.*

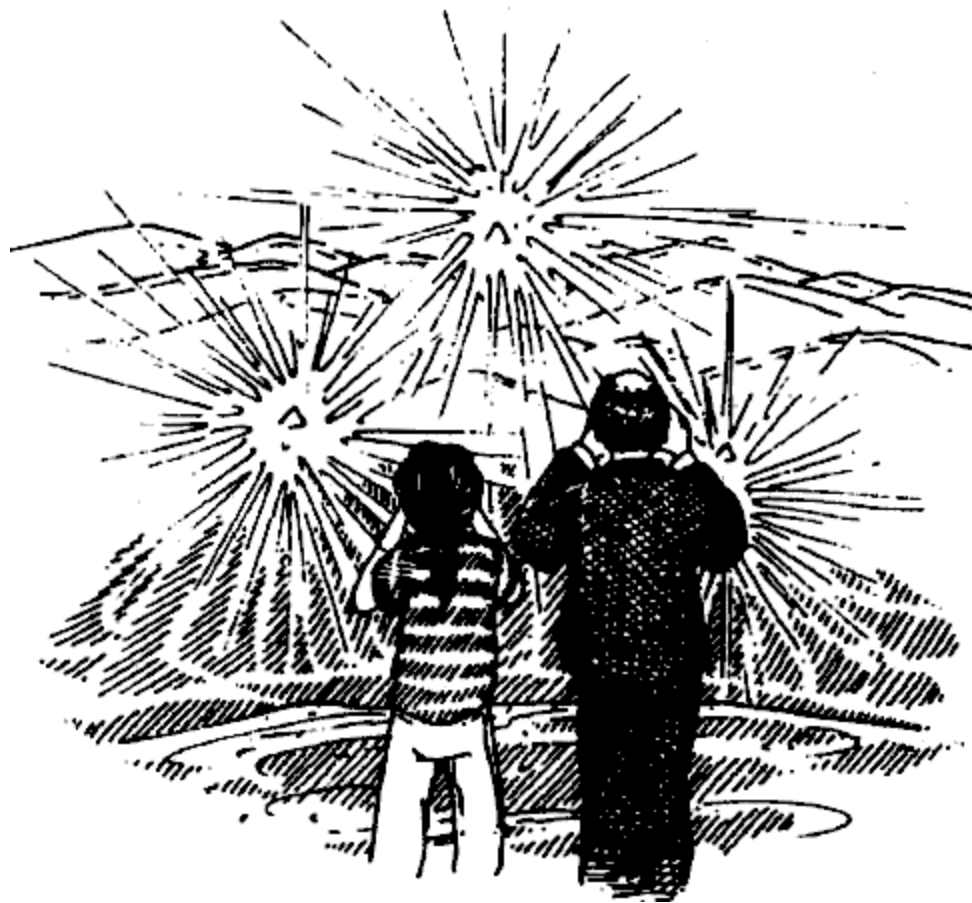

— Ако има такива, нито сме ги виждали, нито сме чували за тях — повтаря Ахмед.

Избираш най-високата дюна наоколо и се изкачваш по нея. Стигаш на върха и поглеждаш надолу към огромна долина. Пясъкът е светъл, но в долината съзираш нещо много по-светло, толкова ярко, че заслепява погледа. Ахмед слага ръка над очите си.

— Каква невероятна гледка! — ахва той.

Мини на 41.

Решаваш, че можеш да се довериш на Серена и с нейна помощ да избягаш.

Тя изтиква желязното легло към вратата и я затиска. И тъкмо навреме. От другата страна чуваш сърдити силни гласове, някой започва да удря и блъска вратата, за да влезе. Ти и Серена скачате върху леглото. Тя подлага двете си ръце да стъпиш върху тях. С нейна помощ се прехвърляш през прозореца.

Във всички посоки се простират плоски покриви, осветени от сребристата светлина на луната. Обръщаш се да помогнеш на Серена да се качи, ала тя е вече до теб.

— Бързо, към другия край на покрива — прошепва тя.

Втурваш се напред по покрива.

— Те идват след нас — чуваш вика на Серена. — Прескочи на другия покрив!

Поглеждаш напред, после надолу. Не можеш да кажеш точно колко е високо, но усещаш главозамайване от височината. Разстоянието до другия покрив изглежда прекалено голямо. Ще можеш ли да го преодолееш, ако скочиш?

Ако се решиш да скочиш, мини на [77](#).

Ако решиш да опиташ шансовете си срещу хората, които те гонят, прехвърли се на [80](#).

— Писна ми да се пъхам в тунели под тонове скали — въздъхваш ти.

— Добре тогава — казва Мохамед. — Можем да направим една дневна обиколка на Кайро.

Съгласяваш се на драго сърце. След няколкочасова разходка из музеи, високи древни джамии и градски стени, след разглеждането на паркове и паметници ти си ужасно уморена. Мохамед избира колоритно кафе на един от широките булеварди в модерната част на Кайро, където можете да поседите и да позяпате минувачите. Прекарвате известно време там, докато забелязваш, че Мохамед изглежда много разтревожен.

— Да не е станало нещо лошо? — питаш го ти.

— Не мърдай и не се оглеждай. Заобиколени сме от няколко души, мисля, че те са терористи. Как са ни открили, не зная. Може би ни следят с часове. Сега едната възможност е да се опитам да изтичам до телефона, другата е двамата да се втурнем към колата. И тъй като шансовете в двата случая са равни, оставям решението на теб.

Ако решиш, че е най-добре Мохамед да изтича до телефона за помощ, мини на [40](#).

Ако решиш да се втурнете към колата, прехвърли се на [23](#).

— Хайде! — провиква се Брус. — Сложи запушалките в ушите си, и по-бързо!

След като изпълняваш заповедта всичко става съвсем нормално. Само ти, Брус и руснаците имате запушалки за ушите. Птах и неговите хора се търкалят на земята, хванали главите си с ръце. След малко те изгубват съзнание.

— Всички долу, към пристана, където е катерът — командва Брус. — И там пазачите са в безсъзнание.

Тичаш към катера, скачаш в него и включваш мотора на пълна скорост. Няколко минути по-късно адска експлозия разцепва острова зад гърба ви, ала вие сте вече на няколко мили от него.

— Когато се върнем в Кайро — казва Брус, — новите ми руски приятели ще ми помогнат в издирването на нов източник на неограничена енергия, нещо, което ще бъде в полза на цялото човечество.

КРАЙ

Продължаваш да стоиш на платформата, а около теб стените на залата непрекъснато се променят. Отново се появява триъгълният екран, картината непрекъснато се променя, пред очите ти се мяркат все по-бързо различни неща. Виждаш, че вече са построени други пирамиди. Сега се развива нова култура. Познаваш римските войници по техните военни шлемове. Започват да се появяват християнски кръстове. Издигат се църкви, сетне мигом потъват някъде далеч. Виждаш мюсюлмански храмове — джамии с високи минарета. Точно пред пирамидите набързо се мярка Наполеон в типичната за него поза — с ръка под китела. После виждаш признаци на новото време: един самолет лети в небето.

За момент екранът избледнява. Когато картината се появява отново, виждаш в далечината високи, странни на вид конструкции, и летящи апарати, съвсем непознати за теб. Екранът отново се замъглява. Пирамидите пак са си тук, ала високите конструкции в далечината са изчезнали. Пространството зад пирамидите чак до хоризонта се превръща в зелен парк с високи дървета.

Накрая екранът става бял.

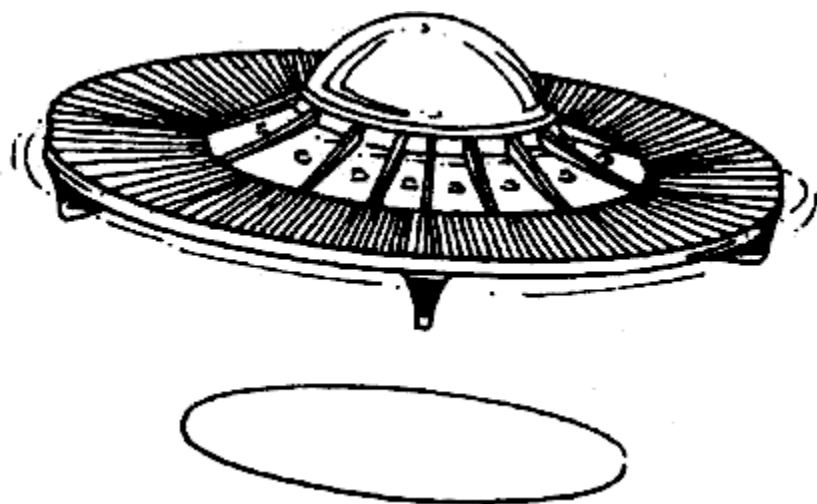
Монорелсовият апарат безшумно връща трима ви в залата, от която сте тръгнали. Няколко минути по-късно вие поемате пътя си към повърхността.

— Забележително! — казва Хасан. — Този екран ни върна в древен Египет, а след това ни показва различни периоди от египетската история до наши дни.

— Това, което ме смая, са последните сцени — казва Брус. — Тези летящи машини още не са измислени, а колкото до красивия парк, изместил пустинята около пирамидите...

Излизаш първа от подземиеето. Това, което виждаш, те кара да застинеш със зяпнала уста: навсякъде, докдето стига погледът, се простират трева и паркови площи. Право пред теб са онези летящи машини от бъдещето.

КРАЙ

— Може би за всички ще е по-добре да остана в твоята вила — казваш ти на Ахмед.

— Много добре — съгласява се той. Сигурен съм, че си много гладна след това приключение. Тази вечер ще се нахраним рано.

След вечерята се въртиш и мяташ в леглото с часове. Трудно е да затвориш очи, когато се тревожиш за Брус. Най-подир успяваш да заспиш. Когато се събуждаш, вече отдавна е утро. Много време е изминало, откакто Ахмед тръгна за участие в акцията. Обикаляш из цялата вила. Тя е много голяма, с мраморен под и висок таван, но над цялото това място е надвиснала злокобна тишина.

Решаваш да напуснеш вилата. Най-добре е да се върнеш в хотела и да потърсиш Андреа.

Когато стигаш до външната врата, един въоръжен пазач те спира. Връщаш се назад по дълъг коридор, докато намиращ телефон в една от стаите. Телефонът не работи. Изведнъж разбираш, че си затворница!

Прехвърли се на [15](#).

— Не знам къде се намирам — казваш ти. — Още ли съм в пирамидата?

— Тази зала е най-ниската точка на обърнатата пирамида, точен огледален образ на другата, която е горе. Това е наистина магическа форма, открита от древните хора. Само горната, надземната половина на тази форма е известна на тези, които са извън нашия орден. Ние откриваме нашата тайна на теб, защото се надяваме, че ще се присъединиш към нас. Твоят чичо е един от посветените в нашето тайнство. Сега той е в сериозна опасност. Ако станеш член на нашия орден, ще бъдеш много по-добре екипирана, за да го откриеш.

— Какво трябва да направя, за да се присъединя към ордена? — питаш ти.

— Физическата енергия се събира над нас и след това се концентрира тук долу. Тази енергия ще преобрази цялото ти същество и ще те посвети в тайнството на Ордена на Светлината. Във всеки случай трябва да те предупредя, че ако приемеш тази сила, ти ще носиш голяма отговорност. Животът ти вече няма да е толкова прост и ще бъде посветен на борбата със силите на мрака.

Ако решиш, че присъединяването ти към ордена може да ти помогне за издирването на Брус, прехвърли се на [21](#).

Ако всичко това ти звучи неубедително, за да се присъединиш, мини на [62](#).

На другата сутрин, точно преди зазоряване, ти и Ахмед тръгвате с неговия малък разузнавателен хеликоптер.

Летите през пустинята на изток. Плаха светлина започва да пълзи в края на небето, после тънък червен слой изплува като разпалена жарава зад хоризонта.

— Намислил съм да бележа пътя към лагера на терористите. Ще хвърлям малки димни бомби в пустинята с интервал от 20 мили — обяснява Ахмед. — След половин час хеликоптери с въоръжени отряди ще излетят от близката военна база. Те ще тръгнат по димната пътека.

Докато огромният огнен диск на слънцето плува величествено към зенита, Ахмед забелязва на изток, близо до хоризонта, няколко тъмни облака в небето.

Скоро силни пориви на вятъра започват да блъскат хеликоптера. Ахмед докладва по радиото в базата.

— Ало, земните служби? Засега прекратете акцията. Метеорологичните условия са неподходящи.

Ахмед прави широк завой на север. Вятърът се засилва, става постоянен, въздухът се изпълва със странна мъгла. Моторът на хеликоптера се задавя.

— Въздухът, който близа в машината, е пълен с прах — казва Ахмед. — Въздушният филтър работи при нормално запрашена атмосфера, но ние попаднахме в прашна буря.

— Можем ли да направим нещо? — питаш ти, когато вятърът започва да вие.

— Имаме два избора — крещи Ахмед, който се опитва да надвика рева на вятъра. — Можем да опитаме да летим през тази каша — макар да си мисля, че нямаме никакъв шанс — или да кацнем и да намерим на земята убежище срещу бурята, но това е невероятно в тази част на пустинята. И в двата случая сме в опасност. Какво да правим?

Ако мислиш, че е по-добре да продължите полета, премини на
69.

Ако решиш, че трябва да кацнете, докато все още имате възможност, прехвърли се на [35](#).

— Мисля да продължа пътя, по който вървя — казваш ти. — Ще намеря Брус по мой собствен начин.

— Много добре — казва говорителят. — Очевидно не ти е писано да бъдеш една от избраните.

— Прав си — съгласяваш се ти. — Аз не... аз не...

Не можеш да завършиш мисълта, усещаш, че губиш съзнание.

Събуждаш се във от пирамидата. Лежиш на земята, а Мохамед слага влажна кърпа на главата ти.

— Ох! Главата ми! — казваш ти и правиш опит да се надигнеш. — Какво стана в пирамидата? Нищо не помня!

— Ти удари главата си в ниската рамка на вратата на последната зала и просто падна — казва Мохамед. — Не се притеснявай! Случва се на много хора в мрачните коридори на пирамидите.

Точно в този момент виждаш как чичо ти и Андреа тичат към вас.

— Чичо Брус — обясняваш ти. — Радвам се да те видя. Откакто те хванаха в оня автомобил, мислех, че с теб е свършено.

— Ние заловихме някои членове на гангстерската банда, точно когато те се опитваха да измъкнат чичо ти от града — казва Ахмед. — Ние също имаме сведения, че силна пясъчна буря е помела главната квартира на терористите в пустинята.

По-късно, когато се връщате в хотела, Брус ти съобщава някои доста неприятни новини.

— По някакви причини моите уреди под пирамидата изглеждат съвсем не работят. Мисля, че трябва да се върна в Щатите и да ги сменя. Когато следващия път се върна тук, искаш ли да дойдеш с мен?

— Сега ми е много трудно да реша — отговаряш ти.

КРАЙ

Мислиш си с тревога да се върнеш в хотела, за да намериш Брус и Андреа. Струва ти се невъзможно да отидеш до селото на Серена.

Благодариш на Серена за нейната помощ и слизаш от каруцата.

Къде се намираш? Бледата луна осветява зловещия ландшафт. Наоколо са разхвърляни малки сгради, всичките до една необитаеми. Сновеш нагоре-надолу по празните улици, докато най-подир виждаш група хора, скупчени около малък огън. Нощта е студена и те ти дават знак да отидеш при тях. Оставаш с тези хора до сутринта.

С появата на дневна светлина разбираш, че си попаднала в много голямо гробище. Тези малки къщи са гробници! Не знаеш пътя за връщане, но избираш някаква посока и тръгваш назад. Най-сетне стигаш до малък магазин точно до гробището. Намираш телефон и се обаждаш в хотела на Брус.

— Брус — започваш ти, — аз съм в един магазин досами голямото гробище, където всички гробници са миниатюрни сгради, и...

— Зная точно къде си — казва Брус. — Остани там, докато дойда. Тръгвам веднага.

Докато пътуваш в таксито по обратния път към хотела, ти усещаш облекчение от думите на Брус. Той се връща в Щатите по неотложна делова работа и вие двамата вече имате запазени места за следващия полет до Ню Йорк.

КРАЙ

Сякаш часове изминават до момента, когато вятърът започва да утихва и небето слабо се прояснява. По щастлива случайност ти и Ахмед сте спасени. Избърсваш прахта, която е полепнала около очите ти. Мъчиш се да заповядаш на краката си да вървят по обратния път. Ахмед откача малка манерка от колана си и ти отпиваш глътка вода. Това ти помага да се посъвземеш. Стоиш и се оглеждаш наоколо. Наблизо няма и следа от хеликоптера. Навсякъде, докъдето стигат очите, се простират хълмове и долини от блестящ пясък.

— Трябва да решим дали да останем тук с надеждата, че спасителният самолет ще ни открие, или да тръгнем пеша през пустинята — казва Ахмед. — Не зная дали са получили нашето последно съобщение. Ако са го получили, мислиш ли, че трябва да тръгнем?

Ако мислиш, че трябва да останете на място, премини на [76](#).

Ако искаш да тръгнеш през пустинята, прехвърли се на [70](#).

Събуждаш се легнала на желязно легло в малка стая. Надигаш се и правиш опит да станеш, но виждаш, че единият ти глезен е прикован с верига за леглото.

Постепенно очите ти се приспособяват към мрака. Високо над главата ти в стената има малък прозорец и през него се вижда

блестящият сърп на луната. Дочуваш ритъма на музиката, която си чула в кафето. Седиш в полумрака и се опитваш да си представиш как да отключиш старовремския катинар, който заключва веригата около глезена ти.

Вратата към стаята се открява леко и на пода пада сноп светлина. Вече е достатъчно светло, за да разпознаеш танцьорката от кафенето. Тя тихичко притваря вратата и ти прошепва на ухото.

— Името ми е Серена. Аз ще ти помогна да избягаш.

Тя провира дълъг тънък прът в халката, която заключва глезена ти. Катинарът щраква и се отваря.

— Насам, по-бързо! — казва тя. — Стъпи на раменете ми и се качи на прозореца! Той води към покрива. Аз ще се изкача сама и ще дойда след теб.

Иска ти се да тръгнеш с нея, ала нямаш никаква представа коя е тази жена и къде може да те заведе. Тя би могла да те забърка в някаква опасност. Гледаш към високия прозорец на стената, после към открянатата врата пред теб.

Ако решиш да приемеш помощта на Серена, прехвърли се на [55](#).

Ако нямаш доверие в нея и решиш да избягаш през вратата, мини на [78](#).

В момента, когато надаваш вик, вратата към стаята на Брус се отваря.

— Излез от тук, бързо! — крещи той.

Брус прави завой около змията и излиза през вратата в коридора, като те избутва напред. После затръшва шумно вратата.

Бам! Стаята на Брус се разтърсва от мощна експлозия. Сънени хора по пижами изскачат от стаите си.

В коридора срещаш Андреа. Тя ти подава дълго египетско елече.

— Ще слезем по пожарната стълба долу в мазето — казва Брус.
— Там имам специална кола, конструирана за подводните ми изследвания в Нил.

Когато слизате в подземие, тримата скачате в колата и Брус я подкарва. Той тръгва право срещу стената! В последния момент електронно управляваната врата се отваря и колата се хвърля във водния басейн, разположен от другата страна. Автомобилът бавно потъва на дъното и поема напред.

Мини веднага на [71](#).

Завръщането въщи те успокоява.

— Стига ми и опасността, която ме заплашва — казва Брус. — Ако си мисля и за твоята безопасност, никога няма да се съсредоточа върху моите експерименти.

Знаеш, че Брус не е страхливец, но когато някой започне да ти подхвърля отровни змии в леглото, това вече е прекалено.

КРАЙ

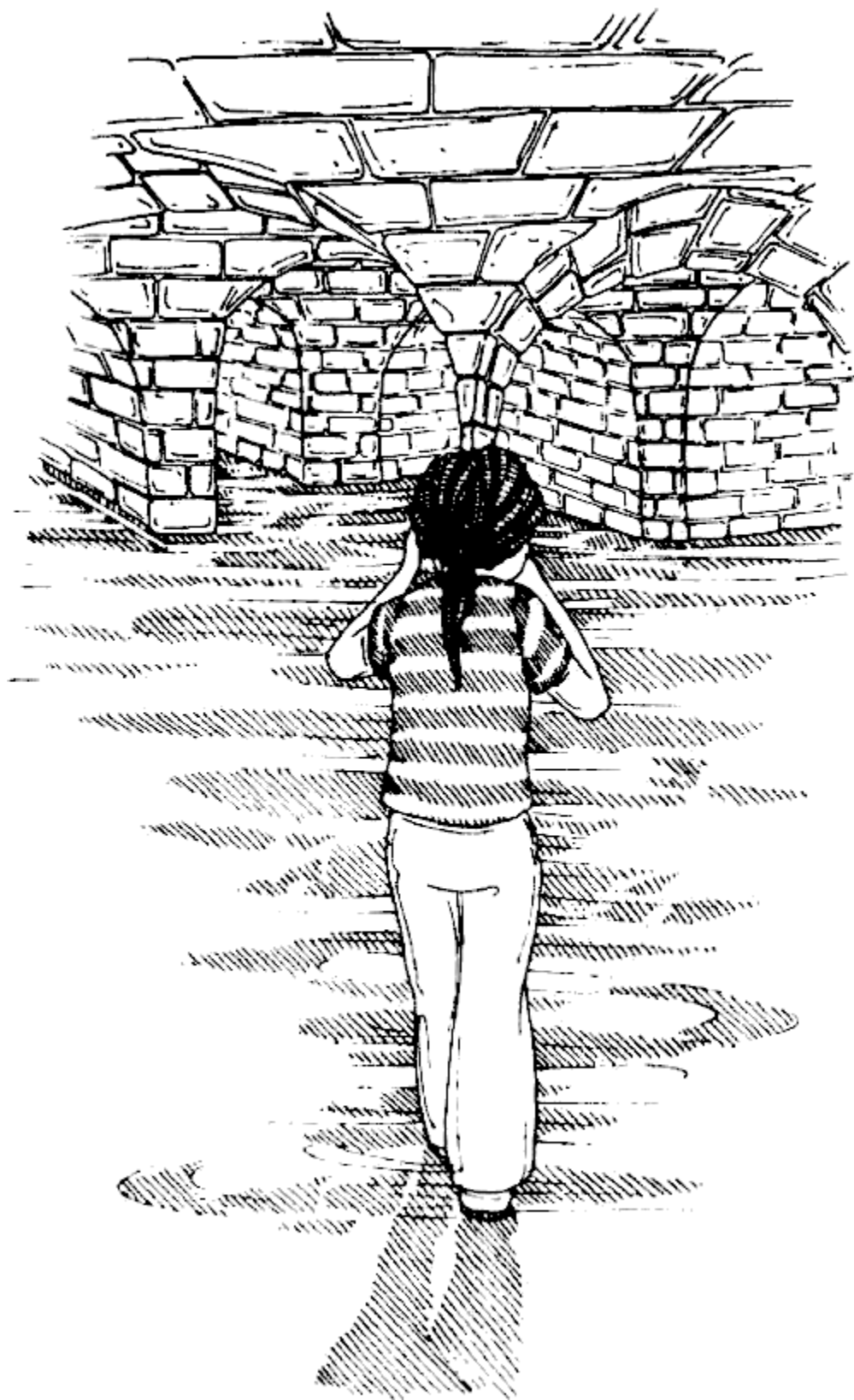
Връщаш се в тунела, като си служиш със спасителното въже, за да можеш да се измъкнеш с негова помощ. След като изминаваш късо разстояние — струва ти се много бързо — шахтата започва да се издига. Продължаваш нататък, ала изход няма. Спираш и се връщаш назад. Стигаш до мястото, където тунелът слиза надолу, но сега спасителното въже е изчезнало! Къде се намираш? Затичваш се панически към друг изход. Сърцето ти бие до пръсване, дланите ти се изпотяват.

Сега вече пристъпваш внимателно напред, като осветяваш с фенерчето си пътя в шахтата. Така стигаш до разклонение в тунела. Не помниш да е имало разклонение тук. Ръцете и коленете ти треперят, ала ти си налагаш да продължиш по пътя. Пред теб се появяват нови разклонения — попаднала си в лабиринт от тунели.

Спираш за миг да си помислиш. Как можеш да намериш верния път навън? Спомняш си правилото, което трябва да спазваш при попадане в лабиринт: „Всеки път, щом стигнеш до разклонение, тръгни надясно!“ Това донякъде намалява нервното ти напрежение. Сега можеш да опиташ шанса си.

Напълно изтощена, ти започваш да възстановяваш изминатия път. Надяваш се поне, че правилото помага. Вече знаеш, че в най-добрия случай пътят ти ще бъде много дълъг.

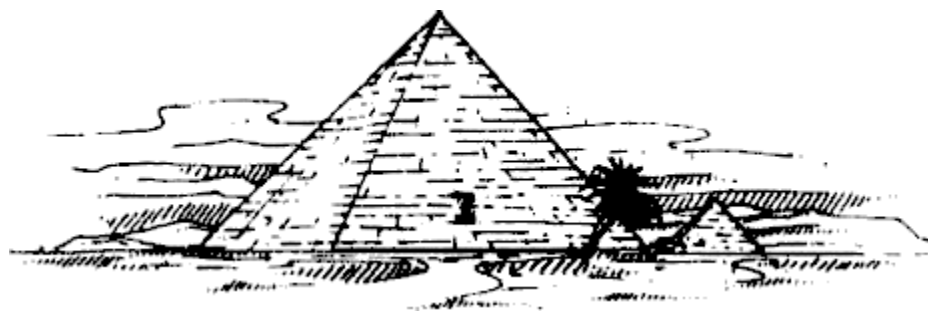
КРАЙ

Двамата с Ахмед продължават полета и опитват отчаяно последния си шанс. Ахмед е добър пилот, ала бурята е много силна за мъничкия хеликоптер. Нови въздушни вихри въртят кълба жълт пушек. Двигателят се задавя — въздухът, който влиза в него, е пълен с прах. Най-подир моторът спира окончателно.

Падат като камък и изчезват завинаги в безкрайните простори на пустинята.

КРАЙ

— По-добре да направим нещо, каквото и да е, отколкото да седим тук и да чакаме смъртта — казваш ти.

Ахмед избърсва праха от електронния си часовник.

— Часът е един и десет. Вече е следобед — казва той. — Нашият най-добър ход е да тръгнем на запад, по посока на слънцето. Ще вървим към залязващото слънце, а на сутринта ще тръгнем с гръб към изгрева. Ако облак скрие слънцето, ще спрем на място. В противен случай рискуваме да се лутаме в кръг.

Тръгвате на запад, нагоре и надолу по пясъчните дюни, и все така през пясъците. Понякога спираш да наквасиш устни с манерката на Ахмед. И тогава го виждаш. В далечината пред теб трепти оазис — едно искрящо езеро, заобиколено от палми.

— Погледни нататък! — казваш на Ахмед.

Той е странно спокоен.

— Съжалявам, но това е само мираж, лоша шега, която пустинята си прави с очите, моя приятелко! — казва той.

След около една миля път разбираш, че Ахмед е прав. Там няма нищо. Отначало водната повърхност сякаш се материализира, ала изчезва веднага след първите крачки напред.

Няколко часа по-късно спираш внезапно.

— Ахмед, луда ли съм или чувам гръмотевици в далечината? Този звук мираж в пустинята ли е?

Прехвърли се на [54](#).

Необикновената кола пътува по реката, под самата повърхност на водата.

— Преди известно време — започва Брус — открих вход към подводен тунел, който води от Нил към най-известната пирамида в Сахара. Казват, че там е гробницата на Имхотеп. Никога досега не съм имал възможност да изследвам тунела.

Когато стигате Сахара, колата влиза в подводен тунел. Скоро вие изплувате на повърхността на широко езеро в една подводна пещера. В центъра му има остров, в средата на който се издига малка пирамида, висока около 9 метра. Тя е направена от матов, сребрист метал, може би от платина. Брус приближава колата до острова. Тримата скачате на брега. В този момент в една от страните на пирамидата се появява голям отвор. Отвътре се чува глас:

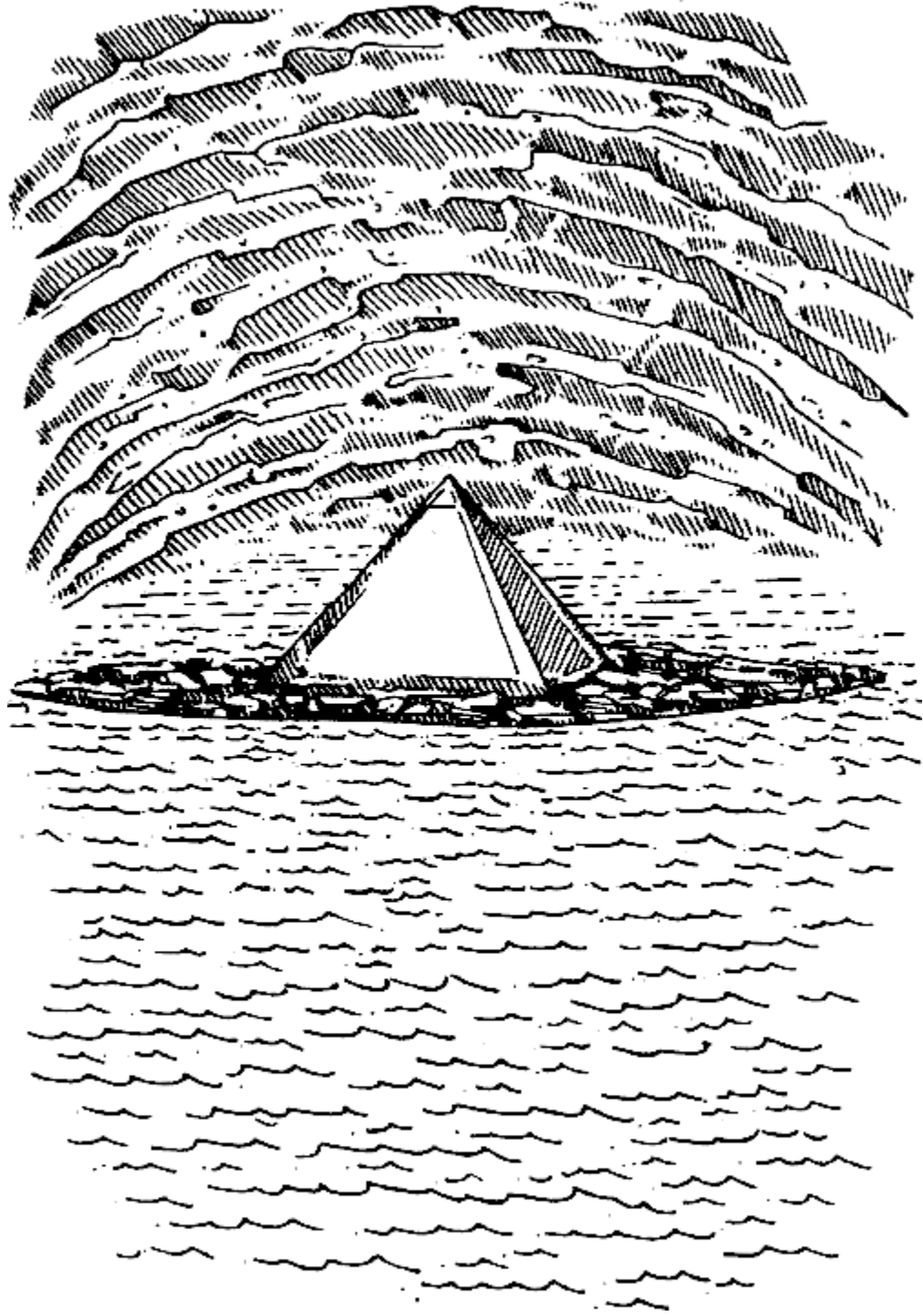
— Ако искате да откриете тайната на Имхотеп и тайната на пирамидите — кънти гласът, — вие всички трябва да влезете вътре.

— Това ще рече всичко или нищо — казва Брус.

Андреа и Брус искат да влязат, остава да решиш ти.

Ако решиш да влезеш в пирамидата, прехвърли се на [50](#).

Ако усещаш, че това може да бъде клопка, мини на [81](#).

Сервитьорът ти донася джезве с дълга дръжка, пълно с гъсто, силно кафе. Той го налива с маниер в малка порцеланова чаша. На вкус то е малко по-горчиво, но не е никак лошо. Изпиваш го бавно с поглед, прикован към дансинга. През ума ти минава мисълта, че или си въобразяваш, или танцьорките наистина гледат към теб. Музиката гръмва по-силно, лампите ти се струват по-ярки. Не можеш да фокусираш погледа си. Ръцете и краката ти се наливат с олово и не можеш да ги помръднеш. Главата ти се върти. Усещаш, че губиш съзнание.

Мини на [65](#).

— Добре — казва Брус. — Хайде да влезем тримата.

Чувстваш, че е много по-добре да вървиш, отколкото да чакаш сама в тази призрачна зала.

Веднага щом стъпвате на борда, Брус натиска един от бутоните на таблото за управление. Чува се бръмчене, вратата на странния апарат се плъзва и се затваря с щракане.

Мехурът тръгва с равномерно темпо по релсата и навлиза в тунела. След около минута той забавя движението си и спира на някаква спирка. Вратата на мехура се отваря и тримата слизате от апарата. Сега се намирате в зала, почти същата като предишната, която сте напуснали, само че тук не забелязваш изход. Това ти изглежда нелогично. Създателят на тази транспортна система едва ли я е построил само за пътуване.

Плъзваш се внимателно покрай стената. Скривалище! Две триъгълни плочи хлътват в стената и се разделят, като откриват просторна зала с наклонени стени.

— Чудесна работа! — казва Брус.

Тримата влизате вътре. Оглеждаш се и разбираш, че сте попаднали в зала, оформена като пирамида.

Внезапно триъгълната врата се затваря зад вас и изчезва. Вие сте хванати в клопка! Стените — четири свършени триъгълника — започват да светят все по-ярко и по-ярко.

Прехвърли се на [14](#).

Право пред себе си виждаш друг оазис. Нов мираж ли е това? Както и да е, тръгваш към него. Всяка част от пустинята е достатъчно добра да оставиш своите изсушени от слънцето кости.

Пристигаш първа.

— Това е вода, истинска вода! — крещиш от радост ти. — Това не е мираж!

Потопяш цялата си глава във водата. Никога през живота си не си се чувствала толкова добре!

По-късно, когато и двамата сте си починали, Ахмед казва:

— Някои от тези дървета са финикови палми, на тях растат фурми. Имаме достатъчно храна и вода до пристигането на следващия керван. Нашето спасение е въпрос на време.

КРАЙ

Повтаряш заклинанието на Ал-Дин три пъти. Стаята се завърта около теб и едновременно с това изчезва. Струва ти се, че плуваш в празното пространство. Спиш ли? Сънуваш ли? Виждаш как се носиш високо над океана върху нещо като вълшебно килимче.

Събуждаш се в дневната на своя дом. Телефонът звъни. Вдигаш слушалката. На телефона е твоят чичо.

— Току-що се връщам от Египет — казва той. — Ще си взема нова екипировка, за да продължа изследването на пирамидите. Ще дойдеш ли с мен за няколко седмици?

Случаят е наистина странен. Това, което става, сън ли е или магическа реалност, ти повелява да започнеш отново?

*Ако решиш, че това е само сън и още искаш да заминеш, мини на **2**.*

*Ако кажеш „не“, защото знаеш какво ти предстои, прехвърли се на **84**.*

— Сигурна съм, че радиogramата е получена — казваш ти.

— И аз мисля така — съгласява се Ахмед. — Най-добре е да чакаме на това място.

Ахмед започва да копае пясъка около убежището, в което сте се укрили от бурята.

— Ето ги — казва Ахмед, — това са димни бомби. Страхувах се, че съм ги изгубил. Всяка една от тях ще пуши поне един час.

Ахмед запалва една от бомбите. Висок стълб от дим се издига във вече спокойния въздух. В късния следобед запалва последната бомба.

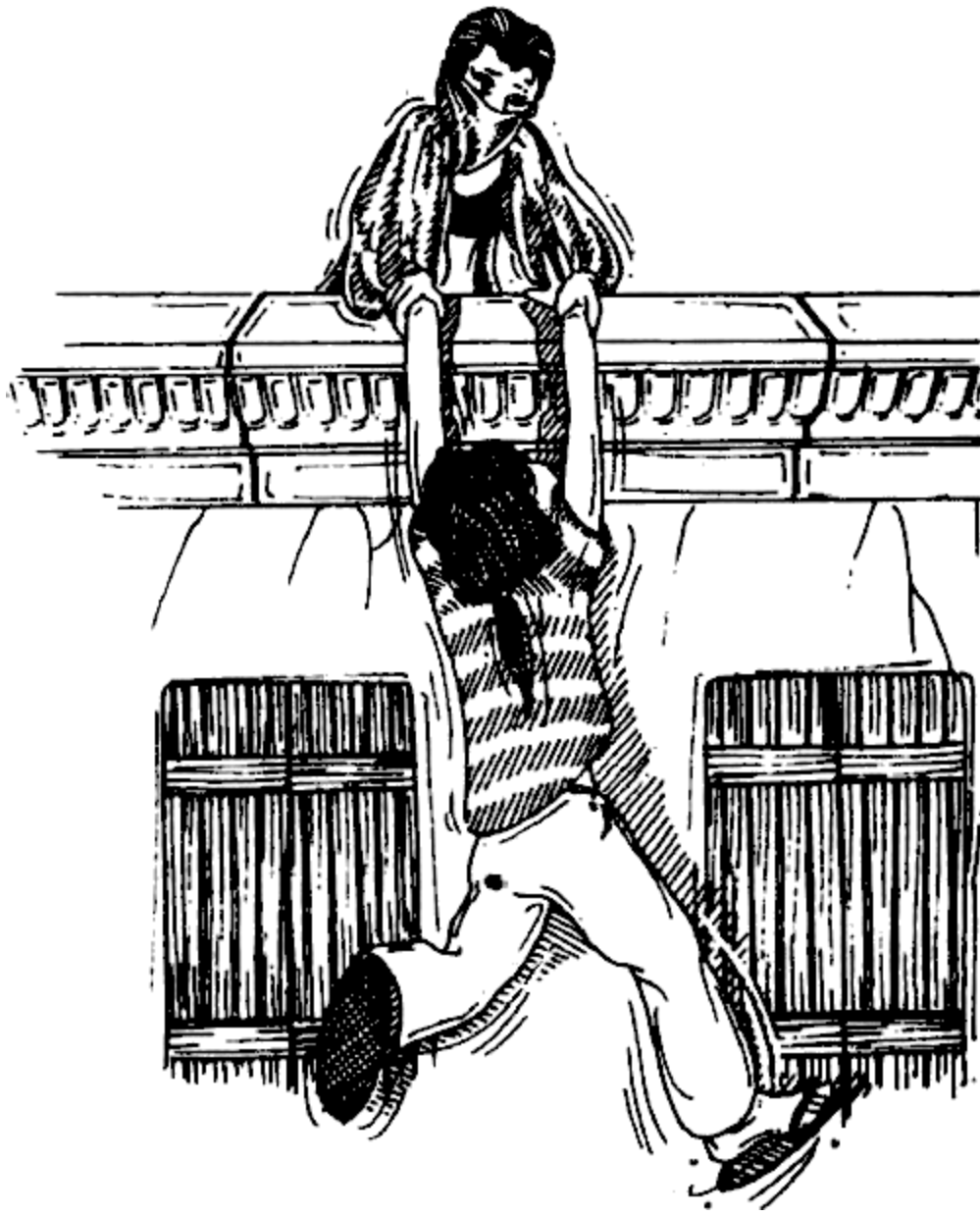
— Правя, каквото мога — казва Ахмед. — Ако никой не види този дим, значи нямаме късмет.

Точно когато пушекът започва да се разсейва, чувате шум от самолет. Той прави завой и минава ниско над вас.

— Видяха ни! — викаш ти и подскачаш насам-натам по пясъка.

Самолетът на Египетските военновъздушни сили се приземява наблизо. Този път сте спасени. Мислиш си колко ли приключения те очакват, преди да се върнеш в Щатите.

КРАЙ

Можеш да изпробваш шанса си и да се опиташ да прескочиш. Отстъпваш няколко крачки назад, засилваш се и прелиташ до отсрещния покрив. Вкопчваш се с ръце в края му, докато се плъзгаш надолу. Бориш се да се вдигнеш на покрива. Вече губиш сили, още малко и ще паднеш, ала една силна ръка хваща китката ти и те издърпва на покрива. Това е Серена!

— Ох! — въздъхваш ти. — Всички танцьорки на кючек ли са толкова силни?

— Тренирах акробатика с моето семейство — казва тя, — преди да ме отвлекат зли гангстери, собствениците на това кафене.

— Защо не си опитала да избягаш? — питаш ти.

— Опитах се — отвърща тя, — но това е много трудно. Те контролират напълно този квартал на Кайро. Сега моето семейство откри къде съм и подготви бягството ми, ще видиш. Трябва да бързаме. Чувам, че някой идва.

*Премини на **82**.*

Отваряш вратата и се втурваш по коридора, който води назад към кафенето. Изтичваш навън. Двама мъже от кафенето тичат след теб и крещят нещо на арабски. Пробиваш си път през тълпата, като се опитваш да се скриеш. Накъде да тръгнеш? Вдясно от теб една отворена врата води към малък вътрешен двор. Решаваш да опиташ шанса си и минаваш тичешком през вратата, като я затваряш след себе си. Облягаш се задъхана на вратата.

Появява се един мъж, тромав като мечка. Той има гъста черна брада и пронизващ поглед.

— Добре дошла в моята къща — казва той. — Сигурно идваш да купиш магическо заклинание или нещо срещу уроки?

— Трябва ми помощ — обясняваш му ти. — Гонят ме.

— В такъв случай ти си гостенка в скромното ми жилище. Тук ще бъдеш в безопасност. Аз съм Ал-Дин, магьосник. Моята магия ще те закриля.

Изкачваш се след Ал-Дин по стълбата и влизаш в стая с ниска маса, около която са разхвърляни възглавници. Той ти поднася ментов чай и ти разказва за древната магия, с която си служи.

— Всичко е илюзия — казва той — Виж, аз ще ти покажа. Затвори очи и повтори това заклинание три пъти: „абах-арах-арах-абах-блах-ах“

Мини на 75.

— Влизай бързо! — казва Андреа — И затвори вратата след себе си.

Стаята, в която влизаш, е тъмна, трябва ти няколко секунди, да свикнеш с полумрака. Когато зрението ти се приспособява към здрача, виждаш точно пред себе си Андреа с пистолет в ръка. Тя стои мълчалива и самотна.

— Ще убивам! Аз трябва да убивам... — повтаря тя механично.

Очите ѝ са изцъклени, сякаш е хипнотизирана.

— Тайната трябва да се запази... трябва да се запази... — продължава тя със същия този странен глас. Той звучи като запис. Разбираш потресена, че разумът на Андреа е замъглен от някаква зла сила.

— Андреа! — провикваш се ти. — Аз не зная никаква тайна. Дори не зная какво става тук. Някой ти е сторил нещо лошо. Ти не знаеш какво правиш.

Тя вдига пистолета за стрелба.

— Андреа! Не! — надаваш писък ти.

Но едно „пуф“ на заглушителя прекъсва вика ти.

КРАЙ

Разстоянието до другия покрив е много голямо. Знаеш, че никога не можеш да го преминеш. Ала Серена вече е прескочила оттатък и изчезва.

Обръщаш се с лице към преследвачите. Едва сега ги разпознаваш.

— Брус! Андреа! — чудиш се ти. — Вие ли сте? Как попаднахте тук?

— Шофьорът на таксито, който те е докарал тук, беше много разтревожен — казва Брус — Той отишъл в полицията и от там ни извикаха.

Изведнъж се сецаш да спреш бягащата Серена. Тримата заедно можете да ѝ помогнете.

— Серена, върни се! — викаш ти. — Това се моите приятели!

Ехото понася гласа ти над покривите, но никакъв отговор не идва до вас.

Ти, Брус и Андреа се връщате в хотела. Твоите родители вече са на телефона. Те се тревожат за теб и настояват да се върнеш вкъщи.

След връщането ти в Щатите разбираш, че много от твоите приятели не вярват на разказите ти, особено на историята за твоята нова приятелка, която играе кючек.

КРАЙ

— Ти закъсня с трийсет секунди — казва гласът, идващ от вътрешността на пирамидата. — Сега вече не можеш да влезеш.

— Не ми е потрябвало да влизам в това нещо — казваш ти. — Поне докато не науча нещо повече за него.

— Ако това е честният ти избор — казва Брус, — аз и Андреа ще го приемем. В този случай всички ще останем навън, надявам се.

— Сега този модул забавя операциите за една галактическа минута, което е четиристотин седемдесет и пет земни години — произнася отново гласът.

Вратата се затваря. Не можеш да откриеш и следа от нея по повърхнината на пирамидата.

— Чудя се какво щеше да стане, ако бяхме влезли вътре? — казваш ти.

— Ами, трябва да се върнем след четиристотин седемдесет и пет години и да разберем.

— Или да се върнем със специална екипировка — казва Андреа — и да се опитаме да надзорнем в нейните изгубени тайни.

Ти вече очакваш този момент.

КРАЙ

Серена те води надолу по дълга стълба. После тръгваш след нея през толкова тесни улички, че едва можеш да се промъкнеш. Понякога чуваш наблизко викове и виждаш блестящия лъч на прожектора, който опипва тъмните ъгли, където сте били само преди секунди. Най-подир, в една тясна пресечка, Серена спира и се ослушва за миг.

— Виж тази магарешка каручка тук — прошепва тя. — Идва от моето село. Уговорихме се с човека да ме посрещне тук. Ще се скрия на дъното ѝ. Виж как ще го направя и след това ме последвай.

В каручката има място колкото едва да се вмъкнеш в нея. Серена намества сламата върху вас и с тихо подсвирване дава сигнал на каруцаря.

Каручката потегля. Минавате през тесни улички, после по големи улици. Постепенно уличният шум замира и ти се досещаш, че вече сте извън града.

— Мисля, че се измъкнахме от преследвачите — казва Серена. — Ако искаш, можеш да си тръгнеш отгук. Ако продължиш с мен до моето село, ти си добре дошла при нас.

Ако решиш да слезеш от каручката, мини на [63](#).

Ако предпочиташ да продължиш към селото на Серена, прехвърли се на [85](#).

— Даже и да се обединим — казваш ти, — Птах ще ни очисти, когато вече няма полза от нас.

— Мисля, че си права — съгласява се Брус. — Когато пазачите дойдат да ни отведат, ще ги унищожим. Те не очакват, че можем да се бием. За тях това ще бъде изненада.

— Сигурно е, че не можем да излезем горе без борба — казваш ти.

Нападате изненадващо охраната. Битката е кратка и свирепа, ала те са твърде много. Охраната ви побеждава и ви отвежда при Птах.

— Заведете ги на другия край на острова — крясва той.

Отново ви завързват и ви отвеждат. Отивате на другия край на острова, където е готова за старт една ракета. Тя трябва да изведе в орбита космическа орбитална станция. Двамата с Брус сте поставени в малка каюта в ракетата.

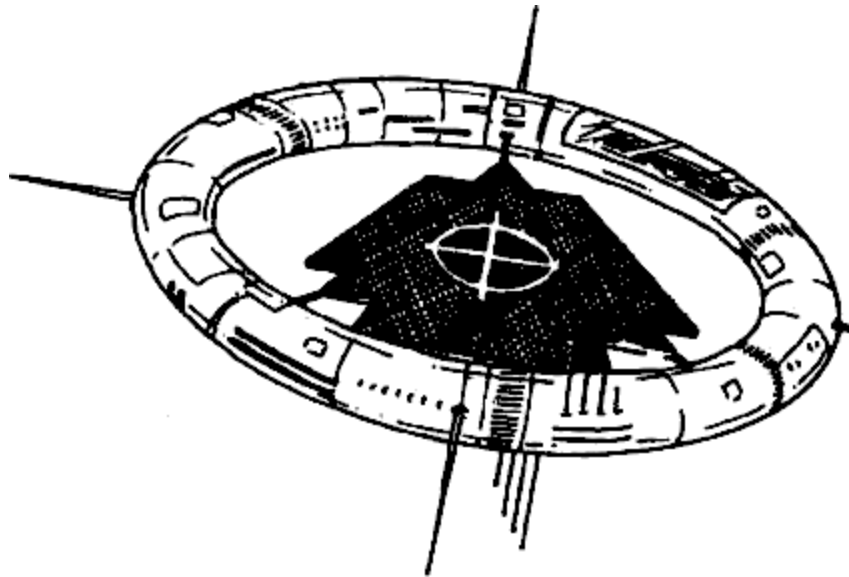

В момента на старта ти вече си освободила ръцете си.

— Екипажът ще бъде много зает, за да мисли за нас — казваш ти.
— Ако излезем от тази каюта и се хвърлим върху тях, можем да завладеем кораба. Тогава ще използваме станцията на Птах за доброто на хората.

Знаеш, че ти трябва голям късмет, за да излезеш от това положение — много повече, отколкото се очертава да имаш.

КРАЙ

— Аз наистина искам да дойда — казваш ти, — но съм много заета в училище и вече имам билети за театър в края на месеца. Благодаря за предложението. Желая ти приятно пътуване.

Извиненията ти изглеждат доста прозрачни, но ти току-що си минала през този мъчителен експеримент. Колкото и да мечтаеш за това, ти никога вече няма да се втурнеш в такова приключение.

КРАЙ

Ти наистина не знаеш къде се намираш. Може би е по-безопасен пътят към селото на Серена?

Пътувате няколко часа. Наоколо е мъртва тишина. Чува се само тропотът на магарешките копита и скърцането на колелата. Унася те на сън. По някое време Серена те потупва леко.

— Пристигнахме в моето село, при моите съселяни.

Изпълзяваш от каруцата. Зазорява се. Намирате се във от селото. Насред полето виждаш запален на открито голям огън. Около него са се събрали стотици хора с чалми и дълги бели дрехи. Те пеят в един глас. Наоколо се носят необикновени звуци. После хората стават и тръгват в кръг около огъня. Започва странен, бавен танц, богомолците въртят глави и пеят: „Аллах-Аллах-ах-ах“. Хипнотичният ефект на танца те привлича и ти се включваш в кръга.

Мини на [86](#).

Оставаш за малко с хората от селото на Серена, едно от многото племена на дервишите. По-късно тя изпраща тайно съобщение на Брус, че ти си в безопасност.

Най-после Брус и Андреа пристигат в селото.

— Благодаря на бога, че си добре! — казва Брус. — Андреа и аз поехме по следите ти към кафенето. Полицията направи хайка и откри гнездо на чужди агенти с кодово название „Сфинкс“. Но в това време ти изчезна. По-късно, когато се върнахме в хотела, намерихме бележката на Серена, която ни съобщаваше как да те намерим.

— За нещастие — продължава Брус — казах на твоите родители, че си изчезнала. Те бяха много разтревожени. Мисля, че трябва да хванеш първия самолет към къщи и да ги успокоиш, че всичко е наред. Съжалявам, че беше само един ден в Египет.

По-късно, вече в Съединените щати, когато и да видиш зората, ти си мислиш за тези хора в бели дрехи, които пеят своите химни на разсъмване.

Пътешествието ти в Египет е било съвсем кратко, но ще остане за теб едно незабравимо приключение.

КРАЙ

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.